

อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ

الإسلام دين السلام

(باللغة التايلاندية)

تأليف : الدكتور إسماعيل لطفي فطاني

ترجمة : صافي عثمان

โดย : ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

ถอดความ : บุฟอัม อุซมาน

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อรั-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย

:

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 - TEL 4454900 - 4916065

FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com

<http://www.islamhouse.com>

พิมพ์ครั้งแรก : ฮ.ศ. 1427 - ค.ศ. 2006

สงวนลิขสิทธิ์โดย เว็บไซต์อิสลามเฮาส์

อนุญาตให้ใช้ประโยชน์จากหนังสือ โดยไม่บิดเบือนหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาเดิม

หากมีข้อสงสัย คำแนะนำหรือแก้ไขผิดพลาดใดๆ กรุณาติดต่อเราทางเว็บไซต์ :

www.islamhouse.com

(4763)

ฮ.ศ.1427 - ค.ศ. 2006

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อรั-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาต ประเทศซาอุดีอาระเบีย

โทร. +966-1-445 4900, 491 6065

www.islamhouse.com

1427 :

:

www.islamhouse.com

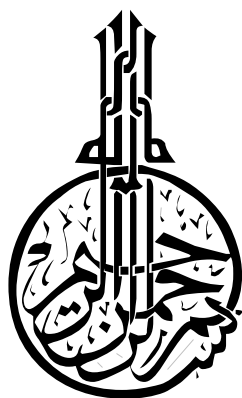
(4763)

1427

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف : 445 4900 - 491 6065

عنوان الموقع : www.islamhouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปราณียิ่งเสมอ

อิสลาม ศาสนาแห่งสันติภาพ

ดร.อิสมาอีล ลุดดี จะปะเกีย

อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา

พิมพ์ครั้งแรก : ศูนย์บริการสังคม วิทยาลัยอิสลามยะลา
พิมพ์ครั้งที่สอง : มูลนิธิฟื้นฟูมรดกอิสลาม
พิมพ์ครั้งที่สาม : มัจลิสอิสลามียัตตานี (www.majlisilmi.org)
พิมพ์ครั้งที่สี่ : อิสลามเฮาส์.คอม

ถอดความ	ตรวจทาน
ซูฟอัม อุซมาน	มัสลัน มาหะมะ
รูปเล่ม	มุฮัมมัดนาเซร์ ทะบาแย
อบู ฟัยรูซ	ซาฟีอี บารู
	อุซมาน อิดรีส

หนังสือในโครงการความร่วมมือเพื่อจัดพิมพ์หนังสือ

โดย ห้องสมุดอิกเราะฮ์

www.lqraOnline.org

โดยความร่วมมือและสนับสนุนของ
สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่มุสลิมอิสลาม
ฮ์-ร็อบวะฮ์ กรุงริยาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย
www.islamhouse.com

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทนำ	19
สันติภาพในมิติของชื่อและสัญลักษณ์	24
อิสลามคือชื่อของความศานติ	25
คำท้าทายแห่งสันติภาพ	32
ละหมาด ที่แห่งการแสวงหาสันติภาพ	36
สวรค์ วิมานแห่งความสันติ	37
สันติภาพในมิติของหลักความเชื่อและหลักปฏิบัติทางศาสนบัญญัติ	41
อิสลามคือสันติภาพสากล	42
สันติภาพในหลักศาสนบัญญัติ	50
ชะกาต หลักประกันสังคมเพื่อการสร้างสันติภาพ	52
สันติภาพในมิติของความสัมพันธ์กับชนต่างศาสนิก	56
สู่สันติภาพและการร่วมมือกัน	56
สันติภาพกับสงคราม	62
ความยุติธรรมคือรากฐานของสันติภาพ	66
สันติวิธี คือพื้นฐานของการเชื่อมสัมพันธ์	68
หลักแห่งไมตรีภาพกับชนต่างศาสนิก	77
จุดประสงค์ของสงครามในอิสลาม	83
การฆ่าผู้อื่นโดยมิชอบ	87
อัลกุรอานแหล่งบังเกิดของสันติภาพ	91
บทลงโทษสำหรับผู้ทำลายสันติภาพ	95
บทส่งท้าย	99

คำนำผู้แปล

ต้นฉบับเดิมของหนังสือเล่มนี้เป็นบทความวิชาการภาษาอาหรับที่นำเสนอโดย ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา ในการสัมมนาทางวิชาการนานาชาติ หัวข้อ **“อิสลามและสันติภาพ”** จัดโดย วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างวันที่ 16-17 สิงหาคม 2003 และได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยผู้เขียนอีกครั้งเพื่อแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์เป็นเล่มสำหรับเผยแพร่แก่สังคมทั่วไป

เนื้อหาของบทความได้นำเสนอคำชี้แจงหลายประการเกี่ยวกับกระบวนการสร้างสันติภาพในอิสลามในมิติต่างๆทุกระดับ ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นการยืนยันถึงความบริสุทธิ์ของอิสลามที่ถูกประจานลงมาจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ และเป็นการลบล้างข้อกล่าวหาและความเข้าใจผิดของบรรดาผู้ที่ไม่รู้ถึงข้อเท็จจริงของอิสลามว่ามีสันติภาพเป็นแกนหนึ่งของหลักคำสอนอันบริสุทธิ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้สามารถที่จะสื่อถึงเจตนารมณ์อันบริสุทธิ์ของอิสลาม และของผู้เขียนที่ได้ทุ่มเทกายใจเพื่อนำสัจธรรมแห่งอิสลามมาเผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้ และมุ่งมั่นเพื่อนำเสนอและสนับสนุนกระบวนการสันติภาพในรูปลักษณ์ของอิสลามทั้งในระดับภูมิภาคและประชาคมระหว่างประเทศเสมอมา อย่างน้อยที่สุดการนำเสนอ **“อิสลาม ศาสนาแห่งสันติภาพ”** คงเพียงพอที่จะยืนยันถึง

ความคิดและสำนึกของผู้เขียนที่แสดงออกถึงความรักและจิตที่ไฝ่
สันติภาพ ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนในความอุทิศสละและความตั้งใจที่จะ
ฟื้นฟูและนำสิ่งที่ดีสู่สังคมโดยรวมตลอดมา

ผู้แปลรู้สึกยินดีที่ได้มีส่วนในการเผยแพร่หนังสือเล่มนี้ โดย
ได้รับความไว้วางใจจากผู้เขียนให้ถอดความและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย
หากมีข้อผิดพลาดประการใดในการสื่อความหมาย ผู้แปลมีความยินดี
เป็นอย่างยิ่งที่จะรับฟังคำชี้แนะจากทุกท่านด้วยความจริงใจ

ขออภัยขอขมาขอประทานการชี้แนะและความสำเร็จ แต่ผู้ไฝ่หา
สันติภาพทุกท่าน !

ผู้แปล

คำนิยม

โดย นายสวัสดิ์ สุมาลย์ศักดิ์

จุฬาราชมนตรี

เราต้องยอมรับว่า สถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศในเวลานี้ ได้ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อศาสนาอิสลามอย่างยิ่ง และดูเหมือนว่าความเข้าใจผิดเหล่านี้ จะขยายวงกว้างขึ้นตามลำดับ ความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในความเข้าใจผิดต่อศาสนาอิสลามนั้น เราคงไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่า นอกเหนือจากการใส่ร้ายจากนักวิชาการและผู้มีอคติกับอิสลามแล้ว ส่วนหนึ่งมาจากมุสลิมเอง อันเนื่องจากการตีความคำสอนอิสลามผิดพลาดอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ภาพของศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ กลับกลายเป็นศาสนาแห่งความก้าวร้าว ความรุนแรง และไร้เหตุผล

โดยข้อเท็จจริงแล้ว ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพโดยแท้ เพราะนอกเหนือจากพระนามหนึ่งของพระเจ้าเป็นเจ้าเอกองค์อัลลอฮ์ ผู้บริสุทธิ์และสูงส่งยิ่ง จะมีพระนามหนึ่งว่า “พระองค์ผู้ทรงศานติ” (อัลลาม) แล้ว ชื่อของศาสนา “อิสลาม” ก็ยังมีความหมายว่า “สันติภาพ” และชื่อของผู้นับถือศาสนา คือ “มุสลิม” ก็มีความหมายในแง่ของการเป็น “ผู้ใฝ่หาสันติ” นอกจากนี้ยังมีข้อความจากคัมภีร์อัลกุรอาน และวจนะของท่านศาสดาอีกมากมายที่กล่าวถึงแนวคิดในเรื่องสันติภาพ

อย่างไรก็ตาม จากกระแสความคิดที่มองศาสนาอิสลามอย่างมีอคติเช่นนี้ หน้าที่ในการชี้แจง ทำความเข้าใจกับสังคมคงเป็นหน้าที่ของ

มุสลิมทุกคน และดูเหมือนว่าการปฏิบัติภารกิจอันสำคัญนี้ ดร.อิสมาอีล ลูตฟี จะปะเกีย อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา ได้กระทำหน้าที่อันสำคัญนี้ได้ด้วยดีมาตลอด การเรียบเรียงเอกสารชื่อ “อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” เล่มนี้ นับเป็นหนังสือทางวิชาการอีกเล่มหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับสถานการณ์ปัจจุบัน

แม้ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้จะเขียนเป็นภาษาอาหรับ ซึ่งสามารถตีพิมพ์จำหน่ายแจกแก่พี่น้องมุสลิมได้ทั่วโลก แต่ทางวิทยาลัยอิสลามยะลา ก็ยังได้ทำเป็นฉบับภาษาไทยอีกฉบับหนึ่งด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่สังคมไทย ทั้งมุสลิมและไม่ใช่มุสลิม จะได้เข้าใจคาสอนของศาสนาอิสลามได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเรื่อง “แนวคิดเรื่องสงครามและสันติภาพ” ท่ามกลางสภาพสังคมที่มีความมืดบอดทางสติปัญญา หนังสือเล่มนี้จะเป็นคอบเพลิงที่ไม่เฉพาะให้ความสว่างแก่ปัญญาของผู้คนเท่านั้น แต่จะเป็นคอบเพลิงที่คอยไล่แมลงร้ายที่คอยรบกวนและเป็นอันตรายอีกทางหนึ่งด้วย

ความวิริยะอุตสาหะของ ดร.อิสมาอีล ลูตฟี จะปะเกีย ที่ได้เรียบเรียงหนังสืออย่างเป็นระบบ ดีทั้งในแง่ความคิด เนื้อหา การอ้างอิงตามหลักวิชาการ จึงเป็นงานที่ควรแก่การยกย่องอย่างยิ่ง

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งและขอพรจากเอกองค์อัลลอฮ์ ขอให้หนังสือเล่มนี้ได้มีส่วนอันสำคัญ ในการสร้างความเข้าใจหลักการของศาสนาอิสลามที่ถูกต้องให้แก่สังคมไทยและสังคมโลก และมีส่วนอันสำคัญยิ่งในการเสริมสร้างสันติภาพและความรัก ความสามัคคี ให้เกิดขึ้นแก่คนในชาติ จนสามารถสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ตามอุดมการณ์ที่อิสลามได้วางไว้.

คำนิยม

โดย นายวินัย(มรวาน) สมะมะฮุน
รองประธานกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย

ผมได้อ่านข้อเขียนของ ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา เรื่อง “อิสลาม ศาสนาแห่งสันติภาพ” ด้วยความชื่นชม และรู้สึกยินดีที่พี่น้องมุสลิมทั่วโลกได้มีข้อเขียนอันบริสุทธิ์เช่นนี้ อ้างอิงในความจริงใจที่มีต่อสังคม ประเทศและสังคมโลก

ผมหวังว่า ผู้ที่ไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในคำสอนของอิสลาม และกลุ่มชนที่ตีความอิสลามไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง จะได้เข้าใจหลักคำสอนที่แท้จริง อันจักสลายอคติต่ออิสลามและมุสลิม ที่มีมีจรรยาบางกลุ่มพยายามสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ และขยายอคตินั้น ให้แพร่หลายในสังคมมนุษยชาติซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดต่อ ศาสนาอิสลามและต่อสังคมดังกล่าว.

25/5/1425

12/7/2004

คำนิยม

โดย ศ.ดร.อิหมรอน มะลูลิม
ผู้ทรงคุณวุฒิ สำนักจุฬาราชมนตรี

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศในเวลานี้ ส่งผลต่อการสร้างความรู้สึกและทัศนคติของประชาชนทั่วไปต่อศาสนาอิสลามอย่างเห็นได้ชัด ความรู้สึกและทัศนคติเหล่านี้ ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาด ทั้งนี้อาจจะมาจากการบิดเบือน เพื่อสร้างทัศนคติที่ไม่ดีให้เกิดขึ้นแก่พี่น้องมุสลิมและศาสนาอิสลาม

เมื่อต้นปีนี้ ผมได้รับหนังสือเล่มหนึ่งจากวิทยาลัยอิสลามยะลา ชื่อ “สารสันนิบาตโลกมุสลิมถึงประชาชนชาวอเมริกัน” เป็นหนังสือที่ได้แก้ไขความเข้าใจที่ผิดพลาดได้อย่างดีเยี่ยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอขององค์การที่ประชุมประเทศอิสลาม OIC (Organizational of Islamic Conference) ที่เสนอให้สหประชาชาติกำหนดให้ปี 2001 เป็นปีแห่งการ “เสวนาระหว่างอารยธรรม” ซึ่งสวนทางกับแนวคิดของนักวิชาการตะวันตกที่เห็นว่า ยุคนี้เป็นยุคแห่ง “ความขัดแย้งระหว่างอารยธรรม”

ผมได้อ่านงานเขียนเรื่อง “อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” ของ ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา ทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอาหรับแล้ว รู้สึกชื่นชมเป็นอย่างยิ่งในความรู้ ความสามารถ และความตั้งใจจริงของท่าน ผมมีความรู้สึกที่ว่า หากผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มที่ผมกล่าวข้างต้น

หนังสือเล่มนี้จะยิ่งขยายความแนวคิดในประเด็นต่างๆ ที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในบรรดานักวิชาการมุสลิมหลายท่านในประเทศไทย ผมคิดว่าท่าน ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา เป็นแบบอย่างที่ดีของนักวิชาการท่านหนึ่ง ทั้งนี้ไม่เฉพาะแต่ความโดดเด่นและชัดเจนในทางวิชาการเท่านั้น แต่การวางตัวและการทำงานทางวิชาการด้วย ความวิริยะอุตสาหะของท่านนั้น ก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมมุสลิมและสังคมไทยโดยส่วนรวมได้อย่างยิ่ง และน่าจะเป็นแบบอย่างแก่นักวิชาการมุสลิม ในการทำงานรับใช้ศาสนา สังคม และประเทศชาติ

ที่สุดนี้ ผมขอให้กำลังใจในการทำงานของท่านตลอดไป และขอพรจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นกำลังสำคัญในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่พี่น้องมุสลิม และแก่ประชาชนทั่วไป สอดตามเจตนารมณ์และอุดมการณ์อิสลาม.

15/7/2004

คำนำผู้เขียน

(ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สอง)

อัลหัมดุลิลลาฮฺ ขอกล่าวสดุดีเอกองค์อัลลอฮฺ ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งยิ่ง
ที่ได้ประทานโอกาสในการจัดพิมพ์หนังสือ “อิสลามศาสนาแห่ง
สันติภาพ” เป็นครั้งที่สอง หลังจากที่ได้รับความสนใจอย่างดียิ่งในการ
จัดพิมพ์ครั้งที่ผ่านมา ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สองนี้ ผู้เขียนได้แก้ไข
เพิ่มเติมสาระและเนื้อหาที่มีความสำคัญอีกเกือบครึ่ง โดยหวังเพื่อเพิ่ม
ความเข้าใจในแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับสันติภาพในอิสลามให้แก่ผู้อ่านทุก
ท่านได้มากยิ่งขึ้น

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สองนี้ ผู้เขียนใคร่ขอกล่าวคำขอบคุณแก่
ท่านจุฬาราชมนตรี อาจารย์สวาสต์ สุมาลยศักดิ์, อาจารย์วินัย สะมะฮุน,
และ ศาสตราจารย์ ดร.อิมรอน มะลูลีม เป็นอย่างสูง ที่ได้ร่วมกันให้คำ
นิยามอันทรงคุณค่าแก่หนังสือเล่มนี้

รวมทั้ง ขอขอบคุณบรรดาอุละมาอฺ และคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ
ทุกท่าน อาทิ โต๊ะครูหะยีอัปดุลรอฮฺมาน จะปะกียา, อาจารย์สมาน
มาลีพันธ์, ดาโต๊ะนิเดร์ วาบา, รองศาสตราจารย์ ดร.อารง สุทธานินทร์,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิสมาแอ อาลี, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวิทย์
บารู, อาจารย์อาคิส พิทักษ์कुมพล, อาจารย์อิสมาแอ ตะอาลี, อาจารย์
อรุณ บุญชม, อาจารย์อรุณ วันแอะเลาะ, อาจารย์อัปดุลเราะห์มาน
อัปดุลสมัด, อาจารย์วิสุทธี บิลล่าเต๊ะ, อาจารย์นิมุขตาร์ วาบา,

ดร.อาฮัมัดอุมาร์ จะปะเกีย, ดร.อับดุลฮาดีม ไชชิง, อาจารย์นิรันดร์ พันทรกิจ, อาจารย์ซอและห์ ตาละ ที่ได้กรุณาสละเวลาเพื่ออ่านและ แสดงความคิดเห็น อีกทั้งยังได้ให้คำเสนอแนะอันมีค่า เพิ่มความ สมบูรณ์ให้กับหนังสือเล่มนี้มากขึ้นไปอีก

ผู้เขียนหวังว่าหนังสือ “อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” เล่มนี้ สามารถให้ความเข้าใจแก่ผู้อ่านทุกท่านในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ สันติภาพในอิสลามได้เป็นอย่างดี และขอเชิญชวนทุกท่านร่วมกันสร้าง สันติภาพให้เกิดขึ้นกับโลกใบเล็กๆ ใบนี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงการสร้าง สันติภาพเฉพาะในโลกนี้ก็ตาม เพราะโดยความจริงแล้ว สันติภาพใน อิสลามคือสันติภาพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ขอเอกราชอัลลอฮ์ ทรงตอบแทนความดีงามแก่ ผู้แปล คณะ บรรณาธิการผู้ตรวจทาน มูลนิธิฟื้นฟูมรดกอิสลามภาคพื้นเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้(ประเทศไทย) และผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์ หนังสือเล่มนี้ และขอพระองค์ทรงประทานให้หนังสือเล่มนี้เป็น คุณประโยชน์ และเป็นเหตุแห่งการประทานทางนำแด่ผู้อ่านที่ไฝหา สันติภาพอันแท้จริงทุกท่าน.

ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะเกีย
อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา

25/5/1425

12/7/2004

แท้จริงมวลกการสรรเสริญเป็นอภิสิทธิ์แห่งอัลลอฮ์ เรากล่าวสรรเสริญ
วอนขอความช่วยเหลือและขอลุแก่โทษแต่พระองค์ เราขอความคุ้มครอง
ต่ออัลลอฮ์ให้ปลอดภัยจากความชั่วร้ายของอารมณ์ใฝ่ต่ำและการกระทำ
อันโสมม ผู้ใดที่อัลลอฮ์ประทานทางนำแก่เขา แน่หนอน ไม่มีผู้ใดทำให้เขา
หลงผิดได้ และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงให้เขาหลงผิด แน่หนอน ไม่มีผู้ใดทำให้
เขาได้รับทางนำเช่นกัน ขอปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การ
นอบน้อมภักดีและมอบตน นอกจากอัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะและปราศจาก
การตั้งภาคี และขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์
ขออัลลอฮ์ทรงประทานพร ความสันติสุขและความประเสริฐ แต่ท่าน
ศาสนทูตมุหัมมัด บรรดาเครือญาติ และสาวกของท่าน ตลอดจนผู้
ดำเนินรอยตามท่านและยึดมั่นในเส้นทางของท่าน จวบจนวันปรโลก

นับตั้งแต่เหตุวินาศกรรม 11 กันยายน 2001 โลกยังคงดำเนินอยู่กับผลกระทบและข้อกล่าวอ้างต่างๆ ที่เป็นผลพวงจากเหตุการณ์ดังกล่าว เหตุการณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับไม่ได้ของทุกฝ่ายได้กลายเป็นข้ออ้างที่ใหญ่ที่สุดสำหรับผู้เป็นปฏิปักษ์กับอัลลอฮ์ในการปะทุไฟแห่งการทำสงครามอันยืดเยื้อยาวนานและการปราบปรามกลุ่มองค์กรอิสลามต่างๆ ซึ่งรวมทั้งสถาบันการศึกษาอิสลามทุกระดับ ไม่เว้นแม้แต่เหล่ามุสลิมที่เคร่งครัดในศาสนาของพวกเขา และไม่ยอมจำนนตนเว้นแต่ต่อพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ ความเอะอะและเปี่ยมด้วยคุณลักษณะแห่งสันติ ด้วยวิธีการกล่าวหาใส่ร้ายว่าเป็นผู้ก่อการร้าย และถูกขึ้นบัญชีว่ากลุ่มของพวกเขาเป็นที่ต้องเฝ้าระวังและเป็นอันตรายต่อสังคมโลก ซึ่งจำเป็นต้องกำจัดให้สิ้นอย่างถอนรากถอนโคน (ขออัลลอฮ์ทรงปกป้องช่วยเหลือนด้วยเถิด)

ปัจจุบัน ได้มีคำหนึ่งผุดขึ้นมาในสังคมโลก นั่นคือคำว่า **“อิสลามโฝเบีย”** อันหมายถึงโรคกลัวอิสลาม โดยอาศัยตัวกลางผ่านสื่อต่างๆ ของพวกตะวันตกเป็นตัวการแพร่กระจาย บางครั้งด้วยวิธีการกระพือข่าวให้ดูใหญ่โต และบางโอกาสด้วยวิธีการบิดเบือนความจริง กล่าวหาใส่ร้าย และกุเรื่องขึ้นมาเอง

นับเป็นกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของอัลลอฮ์ประการหนึ่ง นั่นคือการส่งบรรดาศาสนทูตลงมาจากความเที่ยงแท้ และให้ผู้ละเมิด ตลอดจนบรรดาผู้อยู่ดีธรรมแสดงปฏิกิริยาเป็นปฏิปักษ์กับศาสนาและเหล่าศาสนทูตของอัลลอฮ์ และปรึษาหาหรือระหวางกันด้วยท่าทีหยิ่งยโส ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นสำหรับผู้ที่ได้บนเส้นทางแห่งแสงสว่างและการชี้นำจากพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ นอกเสียจากจำเผชิญหน้า ด้วยการประกาศ

ความจริง ชี้แจงทางนำ และสร้างสันติภาพ รวมทั้งโต้แย้งความเท็จ ชำระสิ่งบิดเบือน ขจัดข้อกล่าวหา และยับยั้งการละเมิดที่ยุติธรรมให้สิ้น

อัลลอฮ์ได้ให้ความมั่นใจแก่ผู้ใกล้ชิดพระองค์ว่า แท้จริงแล้วอุบายต่างๆ ของมารร้ายนั้นอ่อนแอหนัก และแผนการต่างๆ ของผู้อหังการ ถึงแม้จะยิ่งใหญ่และยาวนานเพียงใด ก็จะไม่เป็นผลกับใครนอกจากต้องกลับไปก่อผลเสียกับตัวเองในที่สุด

อีกกฎเกณฑ์หนึ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานคือ

(30 :)

“พวกเขาได้วางแผนร้าย อัลลอฮ์เองก็ทรงวางแผน และอัลลอฮ์นั้นทรงเป็นผู้เยี่ยมที่สุดในหมู่ผู้วางแผน” (8:30)

เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในชีวิตแห่งการปะทะกันระหว่างความเท็จและความจริง ซึ่งกลุ่มพวกของมารร้ายในหมู่ผู้ปฏิเสธที่อยู่เบื้องหลังการก่อการร้ายในโลกนี้ทำตนโง่เขลา พวกเขาได้ร่วมมือกันจัดการและวางแผนเพื่อขัดขวางเส้นทางแห่งอัลลอฮ์ แต่เบื้องหลังพวกเขานั้นมีอัลลอฮ์ที่ทรงรอบรู้ถึงอุบายเหล่านั้น และได้เตรียมแผนการเพื่อทำลายเหล่าเพชฌฆาตของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

แท้จริงหน้าที่ของบรรดาศาสนทูตและผู้เผยแผ่ทั้งหลายคือการเปิดเผยัจธรรมให้เป็นที่ประจักษ์ และพวกเขาก็ได้ทำหน้าที่นั้นอย่างสมบูรณ์แล้วในอดีต เหลือเพียงแต่เราที่ต้องทำหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ใน

สมัยที่สื่อต่างๆ ในโลกถูกควบคุมโดยกลุ่มพวกที่ไม่สบายใจต่อความยิ่งใหญ่และการเปิดกว้างของอิสลาม จึงได้ใช้วิธีการทุกรูปแบบเพื่อเบี่ยงเบนภาพลักษณ์และความเป็นสันติของอิสลาม และยังได้ทำให้วิถีชีวิตมุสลิมหันเหออกจากรากฐานอันดั้งเดิม นั่นคือ อัลกุรอาน และซุนนะฮ์ (วิถีชีวิตและจริยวัตรของท่านศาสนทูตมุหัมมัด ขอความจำเริญและความสันติจงมีแต่ท่าน)

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงมีความยินดีที่จะนำเสนอบทความนี้ในหัวข้อ **“อิสลาม ศาสนาแห่งสันติภาพ”** เพื่อขจัดภาพลักษณ์อันเลวร้ายที่บิดบังอิสลามอยู่ โดยฝีมือการปั้นแต่งและกุขึ้นของพวกตะวันตกบางพวกที่ไม่หวังดีต่อชาวโลก ด้วยการกล่าวหาอย่างเคียดแค้นผ่านสื่อสารสนเทศและงานวิชาการที่แพร่กระจายไปทั่วโลก

พร้อมกันนี้ ผู้เขียนจะนำเสนอภาพลักษณ์ที่แท้จริงอันงดงามของอิสลาม ดังที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาเป็นวิวรรณ์แห่งพระองค์ และเช่นที่ท่านศาสนทูต (ขอความจำเริญและความสันติมีแต่ท่าน) ได้ปฏิบัติไว้เป็นแบบอย่าง เพื่อให้ชาวมุสลิมและศาสนิกอื่นได้ทราบและทำความเข้าใจถึงอุดมการณ์และการพิทักษ์ปกป้องของอิสลามต่อสันติภาพของมนุษย์ และการรับประกันในความปลอดภัยและสิทธิของพวกเขา ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด สุดท้ายคือการชี้แจงถึงข้อห้ามที่เน้นหนักไม่ให้ใช้ความคลั่งสุดโต่ง ก่อความรุนแรง และการละเมิดรุกรานในทุกรูปแบบ

บทความนี้ต้องการที่จะสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่า อิสลามและสันติภาพเป็นคู่แฝดที่แยกออกจากกันมิได้ และมีได้เป็นสิ่งใดนอกจากสองด้านของเหรียญอันเดียว เริ่มแรกด้วยการเน้นย้ำที่ชื่อเรียกและสัญลักษณ์ของอิสลาม และประจักษ์ขึ้นอีกเมื่อมองในมิติของหลักความ

เชื่อและศาสนบัญญัติ สุดท้ายก็ตอกย้ำให้เห็นชัดเจนโดดเด่นมากขึ้นอีก ในมิติของการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือไม่ใช่มุสลิมก็ตาม โดยมีคำเรียกร้องในตอนท้ายให้ทุกคนปฏิบัติตามความพอพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงสร้างและผู้ทรงเปี่ยมล้นดี เพื่อรับการชี้แนะของอัลกุรอานสู่เส้นทางแห่งสันติภาพ เป็นสันติภาพแห่งความเมตตาในสองภพ เพื่อรับผลตอบแทนเป็นสวรรค์วิมานอันล้นดี ในวันที่เข้าเฝ้าพระองค์ ด้วยสันติ และคำทักทายระหว่างกันในสวรรค์คือการกล่าว “สลาม” คำพูดแห่งความศานติ

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ผู้เขียนไม่ได้กล่าวโดยใช้ความลำเอียงหรือกล่าวอ้างโดยปราศจากข้อมูลที่เชื่อถือได้ ทว่าได้ยืนยันและอ้างด้วยหลักฐานจากคำสั่งสอนของอิสลาม และความเป็นจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีต จวบจนปัจจุบันที่สามารถพิสูจน์ได้ โดยใครขอเชิญชวนทุกท่านได้โปรดพิจารณาสิ่งที่ผู้เขียนจะอธิบายต่อไป

สันติภาพ ในमितของชื่อและสัญลักษณ์

นับเป็นสิ่งที่ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ว่าอิสลาม คือ ศาสนาที่ดำรงไว้ซึ่งความกรุณาปรานี เป็นคำสอนแห่งสันติภาพ และครองอันเที่ยงตรง ไม่มีผู้ใดที่ได้แย้งในสัจธรรมดังกล่าว เว้นแต่ผู้ที่ไม่ประสา และไม่รู้จริงในคำสอนของอิสลาม ผู้มีอคติหรือผู้โอหังที่ไม่ยอมรับความจริงและไม่ยอมจำนนต่อหลักฐาน ในฐานะของมุสลิมคนหนึ่งผู้เขียนไม่เคยพบคำสอนหรือศาสนาใด ๆ บนโลกนี้ที่ยึดมั่นในเรื่องสันติภาพทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ที่สมบูรณ์และประเสริฐมากกว่าที่ปรากฏในคำสอนของอิสลาม สันติภาพที่แท้จริงจะไม่เกิดขึ้นยกเว้นด้วยครองแห่งอิสลามเท่านั้น จึงใคร่ขอถือโอกาสเชิญชวนผู้อ่านผู้มีเกียรติทุกท่านให้ศึกษาทำความเข้าใจ พร้อมน้อมรับอิสลามเป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตอันแท้จริง

อิสลามคือชื่อของความศานติ

สิ่งหนึ่งที่สามารถยืนยันได้ว่า อิสลามคือศาสนาแห่งสันติภาพ คือ การที่อัลลอฮฺขนานนามศาสนาใหม่นี้ว่า “อิสลาม” อันมีรากศัพท์จากคำว่า “อัล-สลัม” อันหมายถึง “สันติภาพ” ดังที่พระองค์ได้มีดำรัสว่า

(19 :)

ความว่า **แท้จริงศาสนาแห่งอัลลอฮฺคืออิสลาม** (3:19)

อัลลอฮฺยังได้ตรัสไว้อีกว่า

(85 :)

ความว่า **และผู้ใดแสวงหาศาสนาอื่นนอกเหนือจากอิสลามแล้ว แน่แท้ การงานของเขาจะไม่ถูกรับ และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน** (3:85)

ผู้ใดที่ไตร่ตรองโองการดังกล่าวจะพบว่า สันติภาพในศาสนาอิสลาม คือ สันติภาพที่จะไม่พบกับความขาดทุนและความโศกเศร้าในภายหลังไม่ว่าจะเป็นบนโลกนี้หรือโลกหน้า

ไม่เพียงเท่านั้น อัลลอฮฺยังได้ขนานนามผู้ที่ยึดมั่นในศาสนาใหม่นี้ว่า **“มุสลิมิน”** ตั้งแต่ยุคศาสนทูตคนก่อนๆ จนถึงศาสนทูตคนสุดท้ายคือ มุหัมมัด ผู้กำเนิดในปี ค.ศ. 570 (ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน) ดังที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

(78 :)

ความว่า คือศาสนาของบิดาแห่งพวกเจ้านั้น คืออิบรอฮีม(อับราฮัม) พระองค์ทรงขนานชื่อพวกเจ้ว่า “มุสลิมีน” ทั้งในคัมภีร์ก่อนๆ และในคัมภีร์ (อัลกุรอาน)นี้ เพื่อรอซูล(ศาสนทูต)จะได้เป็นสักขีแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้เป็นสักขีพยานแก่มวลมนุษย (22:78)

การได้รับขนานนามเช่นนี้เป็นสิ่งที่ท่านศาสนทูตมุฮัมมัด (ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ได้ตระหนักและให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ปรากฏให้เห็นในคำประกาศของท่านว่า “ฉันเป็นมุสลิม”¹ และในวาระของท่านอีกบทหนึ่งซึ่งมีความว่า “ผู้ใดที่ขานเรียกผู้อื่นแบบญาฮิลียะฮ์(ด้วยคำพูดที่ถูกเหยียดหยามผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นวงศ์ตระกูล สีผิว ชั้นวรรณะ เชื้อชาติ และอื่นๆ ซึ่งขัดกับหลักศาสนาอิสลาม) แน่แท้ว่าเขาต้องได้รับโทษในไฟนรก” ได้มีคนถามท่านศาสนทูตว่า “โอ้ ท่านผู้เป็น ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ถึงแม้ว่าเขาจะถือศีลอดและละหมาดแล้วก็ตามกระนั้นหรือ?” ท่านตอบว่า “ใช่ ถึงแม้ว่าเขาจะถือศีลอดและละหมาดแล้วก็ตาม ดังนั้นพวกท่านจงเรียกด้วยชื่อที่อัลลอฮ์ได้

¹ มุสลิม (หมายเลข 1641)

ขนาบให้พวกเขาว่า มุสลิมีน(ผู้นับถืออิสลามและมอบตนต่ออัลลอฮ์) มุอมีนีน(ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์) ไอ้ ผู้เป็นป่าวของอัลลอฮ์”²

ด้วยเหตุนี้ มุสลิมจะมีรู้สึกว่ามีเกียรติและภาคภูมิใจ หากเขาถูกเรียกด้วยชื่ออันทรงเกียรตินี้เพราะเป็นชื่อที่ถูกประทานโดยองค์อภิบาลแห่งสากลจักรวาล

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ยังได้กล่าวไว้อีกความว่า “ความดีต่างๆ จะปรากฏเป็นตัวตนในวันปรโลก ละครหมาดจะปรากฏตัวและกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ฉันคือละครหมาด อัลลอฮ์ตอบว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี และการบริจาทานจะปรากฏพร้อมกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ฉันคือการบริจาทาน อัลลอฮ์ตอบว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี หลังจากนั้นการถือศีลอดก็ปรากฏพร้อมกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ฉันคือการถือศีลอด อัลลอฮ์ตอบว่า เจ้าได้ดำรงตนอยู่ในความดี หลังจากนั้นความดีทุกประเภทก็จะปรากฏตัวและอัลลอฮ์ได้ตอบรับว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี และอิสลามก็จะปรากฏตัวพร้อมกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ พระองค์คือ อิสลาม ผู้เปี่ยมด้วยสันติ และฉันคืออิสลาม อัลลอฮ์จึงตอบว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี ณ วันนี้ข้าพร้อมที่จะรับและให้โดยให้เจ้าเป็นเกณฑ์และอัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

(85 :)

² อะหมัด (4:130), อัต-ติรมิซีย์ (หมายเลข 2863), อิบน์ คุซัยมะฮ์ (หมายเลข 1895), อัล-ฮาकिม (1:421) โดยท่านได้กล่าวว่าเป็นหะดีษเศาะฮีหฺ และอิมามชะฮะบีเห็นด้วย

ความว่า ‘และผู้ใดแสวงหาศาสนาอื่นนอกเหนือจาก
ศาสนาอิสลามแล้ว แน่แท้การงานของเขาจะไม่
ถูกรับ และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน’
(3:85) ”³

อิสลาม คือศาสนาที่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานและประทานให้เป็น
วิถีแห่งการดำเนินชีวิตสำหรับบ่าวผู้ใฝ่คุณธรรมทั้งหลายของพระองค์
อัลลอฮฺทรงพอพระทัยบรรดาผู้ที่ยึดมั่นในอิสลามทั้งในโลกนี้และโลก
หน้า พระองค์ได้ตรัสในอัลกุรอานว่า

(3 :)

ความว่า วันนี้(หมายถึง ณ วันชุมนุมที่ทุ่ง
อะเราะอะฮฺ ในพิธีหัจญ์ปีสุดท้ายของชีวิตท่าน
ศาสนทูตมุหัมมัด) ข้าได้ทำให้ศาสนาของพวกเขาเจ้า
สมบูรณ์แล้ว และข้าได้มอบการประทานของข้าแก่
พวกเขาอย่างครบถ้วน และข้าพอใจให้อิสลามเป็น
ศาสนาของพวกเขาเจ้า (5:3)

ดังนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ว่า ท่านศาสนทูตมุหัมมัด (ขอความ
จำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) มิได้จากโลกนี้ไป เว้นแต่ได้นำ
บัพัญญูติแห่งอิสลามมาเผยแพร่แก่มวลมนุษยไว้อย่างครบถ้วน

³ อะหฺมัด (2:362)

สมบูรณ์ที่สุดแล้ว ความครบถ้วนและความสมบูรณ์แบบของบทบัญญัติอิสลาม เป็นสิ่งที่เพียงพอแล้วต่อการสถาปนาสันติภาพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

อิสลามคือการมอบน้อมมอบตนแก่อัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลสากลจักรวาล ตามตัวอย่างที่ปรากฏในคำสั่งของอัลลอฮ์แก่ท่านศาสนทูตอิบรอฮีม(อับราฮัม)ว่า

(131 :)

ความว่า (จงรำลึกเถิด โอ้ มุหัมมัด) ขณะที่องค์อภิบาลของอิบรอฮีมได้กล่าวแก่เขาว่า จงมอบตนเถิด เขากล่าวว่าข้าได้มอบความภักดีแก่องค์อภิบาลแห่งสากลจักรวาลแล้ว (2:131)

นี่คือศาสนาของอิบรอฮีมผู้ซึ่งเป็นปฐมบิดาแห่งศาสนทูตทั้งสาม คือ มูซา(โมเสสของยิว) อีซา(เยซูของคริสต์) และมุหัมมัด(ขอความสันติจงมีแต่ทั้งสี่ท่าน) ศาสนาอิสลามอันบริสุทธิ์และชัดเจน เป็นศาสนาที่อิบรอฮีมได้สั่งเสียให้แก่บรรดาลูกหลานของท่านให้ยึดปฏิบัติและเจริญรอยตาม และผู้ประเสริฐสุดในบรรดาลูกหลานของท่าน คือท่านศาสนทูตมุหัมมัด บุตร อับดุลลอฮ์ (ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ผู้เป็นศาสนทูตคนสุดท้าย ที่ได้ทำหน้าที่เชิญชวนและเผยแพร่อิสลามสู่มนุษยชาติ อิสลามคือผลพวงแห่งดูอาอู(คำวิงวอน) ที่อิบรอฮีมได้วอนขอต่ออัลลอฮ์ดังที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

(129 - 128 :)

ความว่า โองคัมภีร์ของเรา ขอพระองค์ทำให้เรา ทั้งสอง(อิบรอฮีม และบุตรชายของท่าน นั่นคือ อิสมาอีล) เป็นผู้มอบน้อมต่อพระองค์ และโปรดให้มีขึ้นจากลูกหลานของพวกเรา ซึ่งประชาชาติที่น้อมน้อมต่อพระองค์ และโปรดแสดงแก่เราซึ่งพิธีการทำหัจญ์ของพวกเรา และโปรดอภัยโทษแก่พวกเรา แท้จริงพระองค์เป็นผู้อภัยโทษ ทรงเอ็นดูเมตตา ขอพระองค์ให้บังเกิดในหมู่พวกเขา(คือลูกหลานของเราทั้งสอง)ซึ่งศาสนทูตจากพวกเขาเอง ให้เขาอ่านตำราของพระองค์แก่พวกเขา ให้เขาสอนพวกเขาซึ่งมหาคัมภีร์และวิทยความรู้ และให้เขาขัดเกลาพวกเขา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพและเป็นผู้ทรงยิ่งด้วยความปรีชา (2:128-129)

อัลลอฮ์ยังได้มีดำรัสอีกว่า

(112 :)

ความว่า ทาให้ตามที่ชาวยิวและคริสต์กล่าวอ้างแต่อย่างใดไม่ ผู้ใดที่มอบใบหน้าของเขา(หมายถึงชีวิตและร่างกาย)ให้แก่อัลลอฮ์ และขณะเดียวกันเขาก็เป็นผู้กระทำความดีแล้วไซ้ร เขาจะได้รับรางวัลของเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของเขา และไม่มีความกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาทั้งหลายก็จะไม่เสียใจ

(2:112)

ดังนั้นการยอมมอบชีวิตของตนต่ออำนาจแห่งพระเจ้าผู้ทรงเอกะ โดยการปฏิบัติตามแนวทางของท่านศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) คืออิสลามอันเที่ยงแท้ที่จะทำให้บังเกิดความสันติสุขอันแท้จริง ที่ไม่มีความหวาดกลัวและความเสียใจทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

แท้จริงคงไม่มีผู้ใดบนหน้าแผ่นดินนี้ ที่จะอัปจนยิ่งไปกว่าผู้ที่ไม่เคยรับรู้รสสัมผัสความสงบทางจิตใจจากการได้เคารพภักดีอัลลอฮ์และมอบตนต่อพระองค์

ด้วยเหตุนี้ ปวงบ่าวของอัลลอฮ์ทั้งหลาย จงสดับต่อคำสั่งเสียของอัลลอฮ์ที่ได้ประทานดำรัสว่า

(4-3 :)

ความว่า **ดังนั้น** จึงให้พวกเขาเคารพภักดีพระเจ้า
 แห่งบ้าน(กะอับะฮฺ)หลังนี้เถิด ผู้ทรงให้อาหารแก่
 พวกเขาจนรอดพ้นจากความหิว และทรงให้ความ
 ปลอดภัยแก่พวกเขาให้พ้นจากความหวาดกลัว

(106:3-4)

ช่างเป็นสันติภาพและสันติสุขที่เลิศเลอเหลือเกิน !!

คำหักทลายแห่งสันติภาพ

สิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องยืนยันความมุ่งมั่นของอิสลามในการสร้าง
 สันติภาพ คือ การกำหนดให้ **“สลาม”** เป็นคำที่ใช้ในการหักทลายระหว่าง
 ศรัทธาชนทั้งบนโลกนี้และโลกหน้า คำนั้น คือ **“อัลลามอะลัยกุม วะเราะหุ
 มะตุลลอฮฺ”** ซึ่งมีความหมายว่า ความสันติสุขและความโปรดปราน
 แห่งอัลลอฮฺจงมีแต่ท่าน

อิสลามยังได้กำชับให้บรรดามุสลิมกล่าวคำหักทลายที่เปี่ยมความ
 ประเสริฐนี้ทุกครั้งที่เจอกันหรือยามเข้าบ้าน
 อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

(61 :)

ความว่า เมื่อยามใดที่พวกเจ้าจะเข้าบ้านก็จงกล่าว
 สลามให้กับ(พี่น้องของ)พวกเจ้า เป็นคำท้าทายจาก
 (การชี้แนะของ)อัลลอฮ์อันจำเริญและประเสริฐยิ่ง

(24:61)

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ได้
 กล่าวไว้ในวณะของท่านบทหนึ่งมีความว่า “พวกท่านจะไม่ได้เข้าสวรรค์
 จนกว่าพวกท่านจะเป็นผู้ศรัทธา พวกท่านจะไม่ใช่ผู้ศรัทธาจนกว่าจะมี
 ความรักเอื้ออาทรกัน ฟังรู้เถิด ฉันจะบอกถึงการกระทำอย่างหนึ่งซึ่งหาก
 พวกท่านปฏิบัติเป็นนิจแล้ว จะเกิดความรักเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน จง
 ไปรยสลามในหมู่พวกท่าน”⁴

ท่านยังได้กล่าวไว้อีกความว่า “จงไปรยสลาม แล้วพวกท่านจะ
 พบกับความสันติ”⁵

และท่านยังได้กล่าวไว้อีกความว่า “ผู้ที่ตระหนี่ที่สุด คือ ผู้ที่
 ตระหนี่ในการให้สลาม”⁶

ในวณะของท่านอีกบทหนึ่งมีความว่า “ผู้ที่คู่ควรที่สุดสำหรับ
 (การใกล้ชิด)อัลลอฮ์คือผู้ที่เริ่มสลามก่อน”⁷

⁴ มุสลิม (หมายเลข 54), อัล-บุคอรี. *อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด* (หมายเลข 980)

⁵ อะหมัด (4:86), อัล-บุคอรี. *อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด* (หมายเลข 1266), อิบน์ หิบบาน
 (หมายเลข 1934), อัล-อัลบานีย์. *รวมหะดีษเศาะฮี้หฺ* (หมายเลข 1493) เป็นหะดีษหะสัน

⁶ อัต-ฏาะบะรอนีย์. *อัล-มุอญัหม์ อัล-เศาะฮี้หฺ* (หมายเลข 335), อัล-อัลบานีย์. *เศาะฮี้หฺ อัล-ญะ
 มิว* (หมายเลข 977) เป็นหะดีษเศาะฮี้หฺ

⁷ อับูดาวูด (หมายเลข 5175), อัต-ติรมิซีย์ (หมายเลข 2694), อัล-อัลบานีย์. *เศาะฮี้หฺ อัล-ญะ
 มิว* (หมายเลข 5997) เป็นหะดีษหะสัน

อัล-หะสัน อัล-บัศรีย์ ปราชญ์มุสลิมแห่งศตวรรษที่สองผู้เรื่อ
นามได้กล่าวว่า “การให้สลามถือเป็นการกระทำโดยการสมัครใจ(ไม่
บังคับ)แต่การตอบรับสลาม ถือเป็นศาสนกิจที่บังคับในศาสนา”⁸

ในการทักทายกันอิสลามไม่ได้กำชับให้กล่าวสลามเท่านั้น แต่ยัง
กำหนดให้มีการจับมือ เพื่อทำให้สลามมีความหมายมากยิ่งขึ้น ตามที่
อัล-บัรรออ อิบน์ อาชีบ ได้กล่าวไว้ความว่า “ส่วนหนึ่งของการทักทาย
(การให้สลาม)ที่สมบูรณ์ คือ การจับมือมิตรสหายของท่าน”⁹

ยิ่งไปกว่านั้น อิสลามได้ส่งเสริมให้มีการโอบกอดระหว่างสองคน
หากเป็นการพบกันหลังจากการพรากจากกันเป็นเวลานาน ทั้งนี้เพื่อแสดง
ถึงความรักระหว่างกัน เพราะความรักคือแก่นแห่งคำสอนในอิสลาม และ
เป็นแก่นแห่งสันติภาพ

แม้กระทั่งกับบรรดาคนที่ไร้คุณธรรมที่พยายามแพร่กระจาย
ความชั่วร้ายและหายนะ ดังที่อัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

(63 :)

ความว่า และเมื่อใดที่พวกโง่เขลาพูดจา(ไม่ดี)กับ
พวกเขา(หมายถึงบ่าวผู้ใกล้ชิดของพระองค์) พวก
เขาจะกล่าวตอบด้วยสลาม(คำพูดที่ดีอันเปี่ยมด้วย
ศานติ) (25:63)

⁸ อัล-บุคอรีย์. *อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด* (หมายเลข 1040) ด้วยสายรายงานที่เศาะฮีหฺ

⁹ อัล-บุคอรีย์. *อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด* (หมายเลข 968) ด้วยสายรายงานที่เศาะฮีหฺถึงเศาะ
หาบะฮฺ

อัลลอฮ์ได้สอนท่านศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแก่ท่าน)ในขณะที่ท่านแสดงความไม่พอใจต่อการกระทำของผู้ที่ไม่ศรัทธาว่า

(89 :)

ความว่า **ดังนั้นจงให้ภัยแก่พวกเขา และจงกล่าว
سلام(คำพูดที่มีแต่ความสันติ) ต่อไปพวกเขาจะได้
รู้(ถึงผลกรรมของพวกเขา) (43:89)**

ท่านศาสนทูตได้นำคำสอนของอัลลอฮ์มาใช้ในการปฏิบัติจริงของท่าน ดังตัวอย่างที่ปรากฏในรายงานหนึ่งว่า มีชายชาวอียิปต์คนหนึ่งขออนุญาตเข้าหาท่าน พวกเขาได้กล่าวว่า “อัล-สามู อะลัยกุม” หมายถึงความตายมาถึงแก่ท่าน แทนที่จะกล่าวว่า “อัลลามุอะลัยกุม” ซึ่งเป็นการกล่าว سلامที่อิสลามกำหนดให้ใช้เป็นคำทักทายระหว่างกัน ท่านหญิงอาอิชะฮ์ผู้เป็นภรรยาของท่านศาสนทูตซึ่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินดังนั้นจึงตอบไปว่า “หาмиได้ ทว่าสำหรับพวกเจ้าต่างหากที่ต้องพบกับตายและการสาปแช่ง” ท่านศาสนทูตได้ยินเช่นนั้น จึงห้ามอาอิชะฮ์ว่า **“แท้จริง อัลลอฮ์ทรงชอบให้ใช้ความอ่อนโยนในการทำทุกสิ่งทุกอย่าง”** อาอิชะฮ์ถามท่านว่า “ท่านไม่ได้ยินสิ่งที่คนเหล่านั้นกล่าวหรือ?” ท่านศาสนทูตตอบนางว่า **“ฉันก็ตอบไปแล้วอย่างไรเล่า ว่า อะอะลัยกุม (หมายถึง พวกท่านก็เช่นเดียวกัน)”**¹⁰

¹⁰ อัล-บุคอรี (หมายเลข 5570,5786), มุสลิม (หมายเลข 4027)

อัลลอฮ์ได้บอกถึงจุดยืนของมุสลิมต่อผู้ไร้ศีลธรรมจรรยาว่า

(55:)

ความว่า และเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องไร้สาระ พวกเขาก็ผินหลังออกห่างจากมัน และกล่าวว่า การงานของพวกเราก็จะได้แก่เรา และการงานของพวกท่านก็จะได้แก่พวกท่าน ศานติแต่พวกท่าน เราจะไม่ชวนชวายเป็นเพื่อนและสังสรรค์กับ)บรรดาผู้ไร้ปัญญา (28:55)

ละหมาด ที่แห่งการแสวงหาสันติภาพ

อิสลามยังได้กำหนดให้ การกล่าวสลามเป็นรูกัน(หลักปฏิบัติที่ต้องกระทำ)ประการหนึ่งในละหมาด และการละหมาดจะเป็นโมฆะหากปราศจากสลาม การละหมาดคือการปฏิบัติศาสนกิจที่เริ่มต้นด้วยตักบีร (การกล่าว อัลลอฮุอักบัร)และสิ้นสุดด้วยการให้สลาม

ในขั้นตอนสุดท้ายของภารกิจละหมาด ผู้ละหมาดจะให้สลามแต่พี่น้องของเขา และบรรดามลาอิกะฮฺ(เทวดา)ที่อยู่เรียงรายเคียงข้างเขาทั้งซีกซ้ายและขวา หลังจากที่พวกเขาต้องพรากจากกันในระยะเวลาสั้น ๆ ช่วงที่เขาอุทิศตนสู่การใกล้ชิดพระผู้เป็นเจ้าขณะที่เขาอยู่ในละหมาด

และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติสลามอย่างกว้างขวาง อิสลามจึงกำหนดให้สลามเป็นส่วนหนึ่งของการกล่าวซิกฺร(การรำลึกถึงอัลลอฮฺ) ที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน) และประชาชาติของท่านกล่าวอยู่เป็นประจำ หลังจากการละหมาดห้าเวลา ด้วยถ้อยคำว่า

ความว่า **โอ้อัลลอฮฺ พระองค์คือผู้เปี่ยมด้วยสันติ และจากพระองค์เท่านั้นจึงบังเกิดสันติภาพ ทรงเปี่ยมด้วยความประเสริฐเถิด โอ้ ผู้ทรงไว้ซึ่งความเกรียงไกรและความการุณ¹¹**

สวรรคต วิมานแห่งความสันติ

จากการนำเสนอมาข้างต้น เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ไม่ว่าชื่อและสัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม รูปแบบของการทักทาย หลักปฏิบัติหนึ่งที่ต้องกระทำในละหมาด การซิกฺร(การกล่าวถ้อยคำรำลึกถึงอัลลอฮฺ)หลังการละหมาดและการดูอาอฺ(ขอพร) ล้วนแล้วแต่ส่งเสริมและเอื้อต่อการสถาปนาและถักทอสันติภาพให้บังเกิดขึ้นทั่วพื้นพิภพ มุสลิมผู้มอบตนต่อพระผู้เป็นเจ้า จึงเป็นผู้ที่สมควรได้รับการยกย่องด้วยสรวยสวรรคตในวันอาคิเราะฮฺ(ปรโลก)ที่การทักทายของชาวสวรรคต คือ การกล่าวสลาม

¹¹ มุสลิม (หมายเลข 591)

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ความว่า

(44 :)

ความว่า คำทักทายของพวกเขาในวันที่พวกเขาพบ
พระองค์คือ การกล่าวสลาม และพระองค์ทรง
เตรียมรางวัลอันมีเกียรติไว้ให้แก่พวกเขาแล้ว

(33:44)

อัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า

(73 :)

ความว่า และผู้เฝ้าประตูสวรรค์ จะกล่าวแก่พวกเขา
ว่า ความศานติจงมีแต่พวกท่าน พวกท่านเป็นผู้
จำเริญ ดังนั้นจงเข้าไปในสวรรค์ เป็นผู้พำนักอยู่
ตลอดกาลในนั้นเถิด (39:73)

(58 :)

ความว่า (พวกเขาจะได้รับ)คำกล่าวสลาม(อันเปี่ยม
ศานติ) เป็นคำรัสหนึ่งจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตายิ่ง

(36:58)

(26-25 :)

ความว่า (ในสวนสวรรค์นั้น)พวกเขาจะไม่ได้ยิน
คำพูดที่ไร้สาระและเป็นบาป เว้นแต่คำกล่าว
สลาม! สลาม!(ศานติ! ศานติ!) (56:25-26)

แม้กระทั่งสวรรค์เองก็ยังมีชื่อว่า “วิมานแห่งความสันติ”
อัลกุรอานได้ระบุไว้ว่า

(127 :)

ความว่า สำหรับพวกเขานั้น คือ วิมานแห่งความ
สงบปลอดภัย(ดาร์สลาม) ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวก
เขา และพระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาด้วยสิ่ง
ที่พวกเขาได้ปฏิบัติ (6:127)

ด้วยใจที่รักในสันติภาพ และถวิลหาความสงบสันติดังที่ถูกล
ัญญาไว้ว่ามีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในสวนสวรรค์ เราพบว่าชาวมุสลิมในบาง
ประเทศจึงได้ตั้งชื่อเมืองของพวกเขาว่า “ดาร์สลาม” หรือ “ดาร์ล
อามาน” ตัวอย่างเช่น ฟาฏอนี ดาร์สลาม, บรูไน ดาร์สลาม, เคดาห์
ดาร์ลอามาน (รัฐหนึ่งของประเทศมาเลเซีย หมายถึงเมืองแห่งความสงบ
สันติและปลอดภัย) และเมืองหลวงของประเทศแทนซาเนีย ซึ่งมีชื่อว่า
ดาร์สลาม เช่นกัน

นี่คือสันติภาพในอิสลามที่ช่างมีอยู่มากมายนัก เป็นสันติภาพที่แสนสวยงามและสมบูรณ์แบบที่สุด สันติภาพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า สันติภาพในด้านชื่อและคุณลักษณะ สันติภาพในด้านสัญลักษณ์และการท้าทาย สันติภาพในการขอพรและกล่าวรำพันกับองค์ผู้เป็นเจ้าของ สันติภาพแห่งอัลลอฮ์ สันติภาพของบรรดาเทวทูตและมนุษย์ทั้งหมด

สันติภาพ

ในมิติของหลักความเชื่อ และหลักปฏิบัติทางศาสนบัญญัติ

สัญญาติญาณดั้งเดิมที่สำคัญประการหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดไว้ คือ การที่หัวใจถวิลหาสันติภาพ มนุษย์ทุกคนล้วนต้องการใช้ชีวิตบนโลกนี้อย่างสันติและมีความสุข ดังนั้น อิสลามจึงไม่กำหนดสันติภาพให้จำกัดอยู่เพียงแค่นิยามทางชื่อและสัญลักษณ์เท่านั้น หากแต่ได้หยั่งรากลึกเข้าไปเกี่ยวข้องกับหลักความเชื่อและการปฏิบัติทางศาสนบัญญัติอีกด้วย ทั้งนี้อิสลามได้สถาปนาสันติภาพเป็นสุดยอดแห่งหลักการศรัทธาและจุดสูงสุดของการให้ความเคารพและสดุดีองค์อภิบาล กล่าวคืออิสลามได้บัญญัติคำว่า “**سلام**” เป็นหนึ่งในพระนามของอัลลอฮ์ พระองค์ผู้ทรงสร้างจักรวาล ดังที่มีระบุในอัลกุรอานว่า

(23 :)

ความว่า พระองค์คืออัลลอฮ์ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ควรต้องมอบการภักดีให้)นอกจากพระองค์ ผู้ทรงอำนาจสูงสุด ผู้ทรงบริสุทธิ ผู้ทรงเปี่ยมด้วยสันติ ผู้ทรงคุ้มครอง ผู้ทรงพิทักษ์ปกป้อง ผู้ทรงอำนาจยิ่ง ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงความยิ่งใหญ่ มหาบริสุทธิ์องค์อัลลอฮ์จากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีต่อพระองค์ (59:23)

อัลลอฮ์ได้ชานนามพระองค์ด้วยชื่อแห่งความสันติ โดยมีเป้าประสงค์เพื่อให้บรรดาศรัทธาชนถวิลหา มอบความรักแต่สันติภาพ พร้อมกับกำหนดให้สันติภาพเป็นเป้าหมายสูงสุดของการดำเนินชีวิต ดังนั้นผู้ใดที่รักสันติภาพผู้นั้นย่อมต้องรักอัลลอฮ์และเป็นที่รักของพระองค์ และผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นศัตรูสันติภาพ เขาจึงเป็นศัตรูของอัลลอฮ์อย่างแน่แท้

อิสลามคือสันติภาพสากล

สันติภาพในอิสลามมิใช่เป็นกระบวนทัศน์ที่อยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ส่วนตัว ชนชาติหรือประเทศชาติใดเป็นการเฉพาะ หากแต่

เป็นศาสนบัญญัติแห่งสากล เป็นระบบที่ครอบคลุม เป็นธรรมเนียมอันอมตะที่ควบคู่และสอดคล้องกับผู้คนในพื้นโลก

เหล่าศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้ร่วมกันก่อร่างสร้างประชาการแห่งสันติภาพและความสงบสุขบนโลกนี้ในทุกยุคทุกสมัย ในที่สุดสันติภาพก็ได้บังเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์เบ็ดเสร็จด้วยสารแห่งมุหัมมัดผู้เป็นศาสนทูตคนสุดท้าย(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน)ดังที่ท่านได้มีวจาไว้ความว่า “อุปมาการเป็นศาสนทูตของฉันและศาสนทูตท่านอื่นๆ ในยุคก่อนหน้าฉัน ประหนึ่งชายคนหนึ่งสร้างบ้านอย่างสวยงามสมบูรณ์เพียงแต่ขาดอิฐอีกก้อนหนึ่ง ณ มุมหนึ่งของบ้านหลังนั้น ผู้คนทั้งหลายได้เดินเวียนรอบ ๆ บ้านหลังนั้นและตะลึงในความสวยงามของมัน พร้อมกับกล่าวว่า ‘หากมีอิฐอีกก้อนตรงนี้ (ณ มุมที่ยังขาดอยู่ แน่นอนบ้านหลังนั้นจะสวยงามโดยไม่มีที่ติเลยทีเดียว)’ ฉะนั้นแหละคืออิฐก้อนนั้น และฉันคือผู้ปิดท้ายบรรดาศาสนทูต”¹²

ด้วยเหตุนี้ สารแห่งฟากฟ้าจึงได้จบสมบูรณ์แล้ว การเป็นศาสนทูตของท่านมีมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน)ได้ทำให้อิสลามเป็นศาสนาที่ครบถ้วนและเป็นคำสอนที่สร้างสันติภาพอันครอบคลุมและยั่งยืนให้กับมนุษยชาติ เพื่อการสร้างสันติให้ปวงมนุษย์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้าอย่างแท้จริง

ในอัลกุรอานได้กล่าวถึงคำวิงวอนของท่านศาสนทูตอิบรอฮีม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความตระหนักของท่านในเรื่องของสันติภาพว่า

¹² อัล-บุคอรี (หมายเลข 3535), มุสลิม (หมายเลข 2286)

(126 :)

ความว่า และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมได้วิงวอนว่า
ข้าแต่องค์อภิบาลแห่งข้า ได้โปรดทำให้สถานที่นี้
(ดินแดนมักกะฮฺ) เป็นเมืองที่ปลอดภัย และโปรด
ประทานปัจจัยยังชีพแก่ชาวเมืองด้วยผลไม้ต่างๆ
ให้กับผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลกในหมู่พวก

เขา (2:126)

หากพิจารณาบทวิงวอนดังกล่าวแล้ว จะพบว่าประการแรกที่
ศาสนทูตอิบรอฮีมในฐานะผู้บุกเบิกและก่อตั้งนครมักกะฮฺได้ตระหนัก
และให้ความสำคัญคือความสงบสุขในดินแดนมักกะฮฺ จากรากฐาน
ความสงบสุขดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลตามมา นั่นคือความประเสริฐและ
เพิ่มพูนทางด้านปัจจัยยังชีพและพืชผล รวมทั้งการเจริญเติบโตทางด้าน
เศรษฐกิจและทรัพยากร

เรื่องราวของอิบรอฮีมและอิสมาอีลนั้นเพียงพอแล้วที่จะชี้ให้เห็น
ว่าอิสลามเป็นศาสนาแห่งความสันติ และหากเราได้ไตร่ตรองความเป็น
จริงที่เกิดขึ้นกับนครมักกะฮฺ อันเป็นดินแดนที่อิบรอฮีมและอิสมาอีลได้
ร่วมกันสร้างฐานขึ้นมา และยังได้กลายเป็นเมืองหลวงแห่งอิสลามจวบ
จนถึงบัดนี้ นครมักกะฮฺได้รับขนานนามว่าเป็นดินแดนแห่งความสงบ
เช่นที่ปรากฏในดำรัสของอัลลอฮฺว่า

(3 :)

ความว่า และขอสาบานด้วยดินแดนอันสงบสุขแห่ง
นี้ (95:3)

ผู้ใดก็ตามที่เข้าพำนักอยู่ ณ ดินแดนแห่งนี้ เขาจะได้รับการ
คุ้มครองและปลอดภัย นี่คือนิยามลักษณะแห่งอิสลามและข้อเท็จจริงที่
ปรากฏขึ้นในวิถีชีวิตของประชาชาติมุสลิม อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(67 :)

ความว่า พวกเขาไม่ได้ดูดอกหรือ ว่าแท้จริงเราได้
ทำให้(มักกะฮฺ)เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่สงบสุข
ในขณะที่ผู้คนรอบๆ พวกเขากลับถูกรุกรานอยู่
เสมอ หรือพวกเขาศรัทธาต่อความเท็จ และได้
ปฏิเสธคุณของอัลลอฮ์? (29:67)

เช่นเดียวกันกับคำประกาศของศาสนทูตยูซุฟ(โยเซฟ)แก่
ครอบครัวของท่านที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

(99 :)

ความว่า และเขา(นบียุซุฟ)ได้กล่าวว่า ‘พวกท่านจง
เข้ามาในอียิปต์โดยปลอดภัยเถิด หากเป็นประสงค์
ของอัลลอฮ์’ ” (12:99)

สันติภาพในอิสลามยังปกคลุมด้วยความเมตตาและความ
ประเสริฐ อัลลอฮ์ได้มีดำรัสแก่ศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและ
ความสันติสุขจงมีแต่ท่านว่า

:)

(107

ความว่า และเรามีได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจาก
เพื่อเป็นความเมตตาแก่สากลโลก” (21:107)

อัลลอฮ์ได้ส่งศาสนทูตของพระองค์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพื่อ
แผ่ความเมตตาแก่สากลโลก พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เป็นความเมตตาแก่
มวลมุสลิมเท่านั้น” ที่เป็นเช่นนี้ เพื่อให้ท่านศาสนทูตได้นำมนุษยทั้งมวล
สู่ทางนำ และไม่มีผู้ใดที่ได้รับทางนำนี้เว้นแต่ผู้ที่พร้อมจะรับมัน นั่นคือ
บรรดาผู้เคารพภักดี ถึงแม้ว่าเมตตาแห่งพระองค์ผู้เป็นเจ้าของจะกว้างขวาง
ครอบคลุมมนุษยชาติทั้งหมดก็ตาม

สารแห่งอิสลามที่นำมาโดยท่านศาสนทูตจึงเป็นความเมตตาแก่
มนุษยชาติทั้งมวล และจะยั่งยืนตราบนานวันสิ้นโลก ความเมตตาคือแก่น
แห่งความรัก และมันก็ครอบคลุมทั้งสากลโลก

ท่านศาสนทูตได้กล่าวไว้มีความว่า “จงเมตตาต่อผู้ที่อยู่บนหน้าแผ่นดิน แล้วพระองค์ผู้อยู่บนชั้นฟ้าจะเมตตาเจ้า”¹³

“อัลลอฮ์จะไม่ทรงเมตตาผู้ใดที่ไม่มีความเมตตาแก่มวลมนุษย์”¹⁴

อิสลามจึงเป็นศาสนาแห่งความเมตตาที่เป็นของขวัญจากฟากฟ้า คำสอนที่เพื่อแผ่ความเมตตาแก่ชาวโลก และความผาสุกอันนิรันดร์กาล トラบิตที่มนุษย์ยึดมั่นในศาสนบัญญัติของอัลลอฮ์และทางนำของท่านศาสนทูตมุหัมมัด ผู้ซึ่งประกาศว่าผู้ศรัทธาเป็นพี่น้องที่ต้องให้ความรักซึ่งกันและกัน เกื้อกูลและให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่ดี แข่งขันในการกระทำความกุศล ใฝ่เรียนรู้ในศาสตร์และวิทยาการ หุ้มเหตุทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อสร้างสันติภาพแก่พี่น้องของเขาและมนุษยชาติทั้งมวล โดยยึดมั่นในคำสอนของอัลลอฮ์ที่ได้ตรัสไว้ว่า

(10 :)

ความว่า **แท้จริง เหล่าศรัทธาชนคือพี่น้องกัน ดังนั้นพวกเจ้าจงไกล่เกลี่ยประนีประนอมกันระหว่างพี่น้องของพวกเจ้า และจงยำเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับ ความเมตตา”** (49:10)

¹³ อัด-ญาอะบรอไนยฺ. อัล-มุอญัหม อัล-กาบิรฺ (หมายเลข 10277), อนุ ยะฮฺยา. อัล-มุสนัด (2:234), อัล-หากิม. อัล-มุสตัดริกอ (หมายเลข 17706)

¹⁴ อัล-บุคอรี (หมายเลข 7376)

อีกทั้งต้องยึดมั่นในคำสอนของท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน)ที่ได้สั่งไว้ความว่า “พวกท่านจงเป็นป่าวของอัลลอฮฺภายใต้ความรู้จักที่เป็นพี่น้องกัน”¹⁵

มุสลิมทุกคนยึดมั่นในคำสอนของท่านที่กล่าวไว้ความว่า “มุสลิมคือผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความปลอดภัยแก่บรรดามุสลิมด้วยกันทั้งด้วยลิ้น(คำพูด) และมือ(การกระทำ)ของเขา”¹⁶

ท่านได้กล่าวไว้ช่วงหัจญ์อ้อลา(หัจญ์วิดาอฺ)ว่า “พึงรู้เถิด ฉันจะบอกพวกเจ้าถึงคุณสมบัติของมุอฺมิน(ผู้ศรัทธา) มุอฺมินคือผู้ที่นำมาซึ่งความสันติมายังมนุษย์ทั้งทรัพย์สินและชีวิตของเขา มุสลิมคือผู้ที่นำมาซึ่งความปลอดภัยยังมนุษย์จากภัยลิ้น(คำพูด) และมือ(การกระทำ)ของเขา มุญาฮิด(นักต่อสู้) คือ ผู้ที่ทุ่มเทและเอาชนะตัวเองเพื่อเคารพเชื่อฟังอัลลอฮฺ มุญาญิร(ผู้อพยพ) คือ ผู้ที่ละทิ้งความผิดพลาดและการกระทำที่เป็นบาปทั้งปวง”¹⁷

ท่านได้กล่าวเพื่อยืนยันถึงความสัมพันธ์ฉันพี่น้องกับศาสนทูตคนก่อนๆ ว่า “บรรดานบีต่างก็เป็นพี่น้องต่างมารดา(ต่างบพัญญู)กัน แต่มีหลักศาสนาอันเดียวกัน”¹⁸

¹⁵ อัล-บุคอรี (หมายเลข 6066), มุสลิม (หมายเลข 6477,6482-6486)

¹⁶ อัล-บุคอรี (หมายเลข 10), มุสลิม (หมายเลข 40)

¹⁷ อะหมัด. *อัล-มุสนัด* (6:21-22), อัล-บะฆอเวีย. *ซัรหฺ สุนนะฮฺ* (1:29), อัล-อัลบานีย. *รวมหะดีษเศาะฮีหฺ* (หมายเลข 549)

¹⁸ อัล-บุคอรี (4:142), มุสลิม (หมายเลข 6085)

ท่านได้ประณามทุกการกระทำที่จะนำไปสู่การต่อสู้ทำหั้นหรือต้นเหตุของการข่มขู่คุกคามด้วยการกล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดที่พกพาอาวุธเพื่อประทุษร้ายเรา เขาผู้นั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพวกเรา”¹⁹

ท่านยังได้กล่าวอีกว่า “พวกท่านอย่าได้ชี้หน้าเพื่อนพี่น้องของท่านด้วยอาวุธ เพราะเขาไม่รู้ว่บางที่ซัยยิดอน(มารร้าย)จะช่วยกระตุกมือของเขา (ให้ก่อเหตุฆาตกรรม) ซึ่งเป็นเหตุให้เขาต้องตกอยู่ในหุบเหวของนรก”²⁰

ท่านศาสนทูตยังได้ย้ำให้ประชาชาติของท่านตระหนักในเรื่องสันติภาพและปกป้องจากความวุ่นวาย สิ่งเลวร้ายและความไม่ชอบ โดยที่ท่านกล่าวไว้ความว่า “โอ้มนุษย์ พวกท่านอย่าได้ปรารถนาที่จะประจันหน้ากับเหล่าศัตรู พวกท่านจงขอจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้น(จากศัตรู) แต่หากพวกท่านหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องพบพวกเขา ก็จงอดทนและหนักแน่นในจุดยืนด้วยเถิด”²¹

และหนึ่งในบทขอพรของท่านศาสนทูตเมื่อเห็นจันทร์เสี้ยวช่วงต้นเดือนคือ

มีความว่า “โอ้ องค์ผู้อภิบาลแห่งเรา ขอพระองค์ทรงทำให้มัน(เดือนใหม่)มาเยือนเราพร้อมด้วยความศานติและอีมาน(ความศรัทธา) อีกทั้งด้วย

¹⁹ อัล-บุคอรี (หมายเลข 7070), มุสลิม (หมายเลข 2625)

²⁰ อัล-บุคอรี (หมายเลข 7072), มุสลิม (หมายเลข 2617)

²¹ มุสลิม (หมายเลข 4517)

ความปลอดภัยและอิสลาม พระเจ้าของข้าและของ
เจ้าคืออัลลอฮ์”²²

สันติภาพในหลักศาสนบัญญัติ

ส่วนหนึ่งของวัตถุประสงค์สำคัญของศาสนบัญญัติในอิสลาม คือ การปกป้องรักษาปัจจัยห้าประการ นั่นคือ ศาสนา เกียรติศักดิ์ศรี สติปัญญา ทรัพย์สินสมบัติ และชีวิต ดังนั้นอิสลามจึงได้กำหนดกฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานหลัก อันนำไปสู่การปกป้องปัจจัยทั้งห้าประการดังกล่าว เพื่อการสร้างสันติภาพที่แท้จริง กฎที่ว่าคือ

« »

หมายถึง การป้องกันและขจัดภัยพิบัติหรือความ
หายนะ มีความสำคัญและต้องมาก่อนการแสวงหา
ผลประโยชน์²³

กฎอีกข้อหนึ่งที่ปรากฏในวาระของท่านศาสนทูตซึ่งได้กล่าวว่า

« »

²² อะหมัด (1:126), อัต-ติรมิซีย์ (2:256), อัล-หาคิม (4:285), อัต-ตารีมีย์ (2:4), อัล-อัลบานีย์. *รวมหะดีษเศาะฮีหฺ* (หมายเลข 1816) เป็นหะดีษหะสัน

²³ อัล-อิซ อิบน์ อับดุลสลาม. *เกาะวาอิดุล อะหฺกาม* (1:9), อัล-สุญญีย์. *อัล-อัชบาฮฺ วัน-นะซออิรฺ* (หน้า 78, 105), อิบน์ บะคีม. *อัล-อัชบาฮฺ วัน-นะซออิรฺ* (หน้า 90)

ความว่า “อย่าให้มีการกระทำที่เป็นภัยต่อตัวเอง
และการกระทำที่เป็นภัยต่อผู้อื่น”²⁴

การหลีกเลี่ยงภัยและการไม่ก่อความเลวร้ายในชีวิตของปัจเจกบุคคล สังคมส่วนรวม และในระดับประชาคมระหว่างประเทศจึงนับเป็นสันติภาพที่แท้จริง

คงไม่มีหลักคำสอนในศาสนาใด หรือระบบสังคมไหนในโลกนี้ที่กำหนดให้มีความสันติภาพในภาคปฏิบัติและยังได้กำหนดให้สันติภาพเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์และหลักศาสนบัญญัติ เจกเช่นที่อิสลามได้กำหนดไว้แก่ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์ ณ นครมักกะฮ์ ทั้งนี้ผู้ใดที่มีความประสงค์ประกอบพิธีหัจญ์ และเนียต(ตั้งใจ)ทำหัจญ์แล้ว นับแต่วินาทีนั้นเป็นการห้ามสำหรับเขาทำการตัดเล็บ โกนผม เต็ดไปไม้ ตัดต้นไม้ ฆ่าสัตว์ ฆ่าสัตว์หรือกระทำการใด ๆ ที่สร้างความเดือดร้อนหรือความไม่พอใจแก่ผู้อื่น ไม่ว่าด้วยการกระทำหรือวาจาของเขา ไม่อนุญาตให้โต้ตอบใดๆ แม้ในขณะที่ประจันหน้ากับฆาตกรที่ฆ่าบิดาผู้บังเกิดเกล้าของเขาก็ตาม

อัลกุรอานได้ระบุไว้ว่า

(197 :)

²⁴ มาลิก. *อัล-มุวัฏฏะฮฺ* (หมายเลข 31) มุรซัล, อะหมัด (1:313, 5:326-327), อิบน์ มาญะฮฺ (หมายเลข 2340, 2341), อัลดาร์กีอุนนี (หมายเลข 522), อัล-หาคิม (2:57-58), อัล-บัยฮะกี. *อัล-สุนัน อัล-กุบรอ* (6:69-70) มัรฟูอ, อัล-อัลบานี. *รวมหะดีษเศาะฮี้หฺ* (หมายเลข 149) เป็นหะดีษเศาะฮี้หฺ

ความว่า **ดังนั้นผู้ใดที่เริ่มปฏิบัติหัจญ์ในเดือน(ที่กำหนด)เหล่านั้นแล้ว เขาต้องไม่มีการเกี่ยวพาราสี (หรือสนองกำหนด) ไม่มีการละเมิด ไม่มีการทะเลาะวิวาทใดๆ ในเวลาทำหัจญ์ (2:197)**

ด้วยเหตุที่เขาได้กระทำการอิหฺรอม(การตั้งเจตนาในใจเมื่อเริ่มทำหัจญ์) ทำให้เขาเป็นผู้นำสันติภาพไม่เฉพาะแก่ตัวเขาเองเท่านั้น หากยังรวมถึงบรรดาสิ่งรอบข้างตัวเขา ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ หรือต้นไม้ก็ตาม

เช่นเดียวกันกับการถือศีลอด ผู้ใดที่ถือศีลอด เขาจำเป็นต้องอดกลั้นระงับอารมณ์ของเขา พร้อมสงบเสงี่ยมเฉยเมวจา(ไม่ได้ตอบ) ดังที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ได้กล่าวไว้ความว่า “การถือศีลอดเปรียบเสมือนกำแพง(ที่คอยสกัดกั้นมิให้เข้ารก) หากผู้ใดที่ถือศีลอด เขาผู้นั้นอย่าได้กระทำการที่ไร้สาระและอย่าได้โกรธเคือง หากมีคนด่าทอหรือประทุษร้ายเขา ขอให้ตอบว่า ‘ฉันกำลังถือศีลอด’”²⁵

ชะกาต หลักประกันสังคมเพื่อการสร้างสันติภาพ

การจ่ายชะกาตถือเป็นบทบัญญัติหนึ่งในอิสลามที่ให้ความสำคัญกับสันติภาพ นั่นคือการปลดปล่อยห่วงโซ่ความยากจนและโรคภัยไข้เจ็บ

²⁵ อัล-บุคอรี (หมายเลข 1894,1904)

ชะกาดคือหนึ่งในหลักการอิสลามทั้งห้าประการ ท่านศาสนทูต (ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ได้กล่าวไว้ความว่า “นอกเหนือจากชะกาดแล้ว ยังมีช่องทางอีกมากมายที่มุสลิมต้องบริจาคทรัพย์สมบัติของเขา”²⁶

ด้วยเหตุนี้ อิสลามจึงไม่ให้การยอมรับ หากมีคนหนึ่งคนใดในสังคมประสบความหิวโหย ถึงแม้ว่าคนๆ นั้นไม่ใช่มุสลิมก็ตาม อิสลามถือเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องให้หลักประกันเรื่องปากท้องแก่สมาชิกทุกคนในสังคม ดังที่ท่านศาสนทูต (ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ได้กล่าวไว้ความว่า “ไม่ใช่ผู้ศรัทธาต่อฉัน ถ้าผู้ใดนอนยามค่ำคืนในสภาพที่อืดหมา ในขณะที่เพื่อนบ้านใกล้เคียงของเขากำลังหิวโหย ทั้งๆ ที่เขาได้เห็น”²⁷

คำว่าเพื่อนบ้านจะรวมทั้งที่เป็นมุสลิมและที่ไม่ใช่มุสลิม

มีรายงานจากท่านมุญาฮิด นักปราชญ์มุสลิมในศตวรรษที่สองว่า ครั้งหนึ่งท่านได้นั่งอยู่กับอับดุลลอฮ์ อิบน์ อัมรฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมมา สวากท่านหนึ่งของท่านศาสนทูต ในขณะที่ได้กรับใช้ของท่านกำลังชำแหละเนื้อแพะอยู่นั้น ท่านอับดุลลอฮ์ได้กล่าวแก่เด็กกรับใช้ของท่านว่า “เมื่อใดที่ชำแหละเสร็จ เจ้าจงนำไปให้แก่เพื่อนบ้านชาวยิวของเราก่อน” พลันมีผู้ถามขึ้นว่า “เอาไปให้ชาวยิวอย่างนั้นหรือ?” ท่านอับดุลลอฮ์ตอบ

²⁶ อัต-ติรมิซียฺ (หมายเลข 659), อัต-ตาริมียฺ (1:385), อัล-อัลบานียฺ. *ตัศวีรฺ อะฮฺลุลบัยฺ มุชกิละตุล ทักรฺ* (หมายเลข 103) เป็นหะดีษฎะอียฺฟ

²⁷ อัล-บัซซารฺ. *กัซฟุล อัศตารฺ* (หมายเลข 119), อัต-ฏะบะรอนียฺ. *อัล-มุอญัม อัล-กะบীর* (1:66), อัล-อัลบานียฺ. *รวมหะดีษเศาะฮียฺ* (หมายเลข 149) เป็นหะดีษเศาะฮียฺ

ว่า “ฉันได้ยื่นท่านศาสนทูตสิ่งเล็บบ่อยๆ ว่าให้ทำดีกับเพื่อนบ้าน จนพวกเราคิดว่า ท่านอาจจะให้เพื่อนบ้านสามารถรับมรดกจากเราได้”²⁸

เป็นที่ทราบกันดีว่า หนึ่งในจำนวนผู้ที่สามารถรับชะกาตได้นั้น คือ ชาวกาฟิร (ผู้ไม่ใช่มุสลิม) ที่ประสงค์จะรับอิสลาม

เหล่านักวิชาการอิสลามต่างก็ยอมรับว่า อนุญาตให้รับของขวัญ จากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ไม่ว่าจะเป็นพวกไหน แม้กระทั่งกับพวกที่ทำ สงครามต่อสู้กับมุสลิมก็ตาม²⁹

สันติภาพในอิสลามจะไม่จำกัดเฉพาะเพื่อนบ้านที่เป็นมนุษย์ เท่านั้น หากแต่ยังครอบคลุมถึงสัตว์ หรือแม้แต่สุนัขที่อิสลามถือว่าเป็น สัตว์ที่สกปรก(นะญิส)

หญิงนางหนึ่งต้องเข้านรก ด้วยสาเหตุที่นางจับขังและทรมาน แมวจนตาย ดังความหมายของหะดีษว่า “หญิงนางหนึ่งต้องเข้านรก ด้วย สาเหตุจากแมวตัวหนึ่งที่นางจับขังไว้ โดยที่นางไม่ให้อาหารและไม่ปล่อย ให้มันหาอาหารเอง จนกระทั่งแมวตัวนั้นตายเพราะความหิว”³⁰

ในขณะที่เดียวกันประตูสวรรค์จะต้อนรับชายคนหนึ่งและการ อภัยโทษของอัลลอฮ์ได้แผ่ถึงชายผู้นั้น เนื่องจากเขามีความเมตตาใ้หน้า แก่สุนัขตัวหนึ่งที่กำลังเสียดินเพื่อประทังความกระหาย ดังปรากฏในหะ ดิษที่รายงานโดย อบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า “ในขณะที่ ชายคนหนึ่งกำลังเดินอยู่บนถนน เขารู้สึกกระหายน้ำเป็นอย่างยิ่ง และได้ พบบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงได้ปีนลงไปตักน้ำจากบ่อนั้นแล้วกลับออกมา พลัน

²⁸ อัล-บุคอรีฮ์ อ้างจาก อัล-อัลบานีฮ์. *เศาะฮีหฺ อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด* (หมายเลข 847)

²⁹ อิบน์ กุมาซะฮฺ. *อัล-มุฆนีย์* (13:200)

³⁰ อัล-บุคอรีฮ์ (หมายเลข 3482), มุสลิม (หมายเลข 6915)

พบกับสุนัขตัวหนึ่งที่กำลังกระหายน้ำจนต้องเลียดินเพื่อประทังความกระหาย ชายคนนั้นรำพึงว่า สุนัขตัวนี้กระหายน้ำเหมือนกับฉันที่กระหายน้ำเมื่อครู่นี้ เขาจึงลงไปใบบ่ออีกครั้งและใช้รองเท้าของเขาตักน้ำ และใช้ปากคาบรองเท้าที่มีน้ำอยู่นั้นขึ้นมา และรินน้ำให้แก่สุนัขตัวนั้น อัลลอฮฺทรงตอบแทนในการกระทำของเขา พระองค์ได้ยกโทษให้แก่เขา” บรรดาสาวกของท่านได้ถามว่า “พวกเราได้รับการตอบแทนเนื่องจาก(ทำความดีให้แก่)สัตว์ด้วยกระนั้นหรือ?” ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ตอบว่า “การทำดีต่อทุกสิ่งมีชีวิตยังมีชีวิต จะได้รับผลตอบแทน”³¹

นี่คือตัวอย่างสันติภาพอันครอบคลุมในอิสลาม สันติภาพที่ยั่งยืน รากลึกในจิตใจ และถูกเผยออกมาด้วยการกระทำอันเปี่ยมด้วยความกรุณา เอื้ออาทรและความอ่อนโยน สันติภาพที่ซจรขยายไปทั่วทุกมุมโลก ด้วยความหมายที่แฝงอยู่ทั้งหมดของมัน บรรดาผู้ดำรงไว้ซึ่งสันติภาพจะได้รับการยกย่องและผลตอบแทนในสรวงสวรรค์อันสูงส่ง สันติภาพที่ก่อให้เกิดความสงบสุขมายังมวลมนุษยและประเทศชาติบ้านเมือง และเป็นเหตุให้อัลลอฮฺยกย่องสรรเสริญและตอบแทนผู้รักสันติภาพในวันแห่งการตัดสิน

³¹ อัล-บุคอรี (หมายเลข 2363), มุสลิม (หมายเลข 2244)

สันติภาพ ในมิติของความสัมพันธ์กับชนต่างศาสนิก

คู่สันติภาพและการร่วมมือกัน

หลักสำคัญประการหนึ่งที่อิสลามได้กำหนดไว้สำหรับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ คือ ความสงบสุข ความศานติ และความมั่นคง ความสัมพันธ์ของศาสนาอิสลามกับศาสนาอื่นไม่ว่าในระดับปัจเจกบุคคล หรือระดับประเทศ คือความสัมพันธ์ในรูปของการทำความรู้จัก การเกื้อกูลกัน การเผยแพร่และทำความดี ไม่ใช่ความสัมพันธ์ในรูปของการปะทะต่อสู้ ก่อการร้าย หรือบ่อนทำลาย

หากเราได้พิจารณาคำสอนต่างๆ ของอิสลาม ย่อมต้องประจักษ์ว่า พื้นฐานแห่งคำสอนอิสลาม คือ การเชิญชวนมวลมนุษย์ทั้งหมดสู่การสร้างความผาสุกและสันติภาพอันเที่ยงแท้และครอบคลุมทุกสิ่งในโลกนี้ และโลกหน้า ในโลกนี้คือความสงบสันติและความมั่นคงในชีวิต และในโลกหน้าคือความผาสุกในสวนสวรรค์ซึ่งเป็นที่พำนักที่เต็มไปด้วยความสันติอันยั่งยืน

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(104 :)

ความว่า และจงให้มีในหมู่พวกเจ้าซึ่งประชาชาติ
หนึ่งที่เชิญชวนสู่ความประเสริฐ สั่งเสียในเรื่องความ
ดี และห้ามปรามจากความชั่ว และพวกเขาเหล่านั้น
คือบรรดาผู้ที่ได้รับความสำเร็จ (3:104)

ความประเสริฐที่หมายถึงในโองการข้างต้น คือ อิสลาม ซึ่งเป็นระบบแห่งการดำเนินชีวิตสำหรับมนุษยชาติ

อัลกุรอานได้เชิญชวนมนุษย์ทั้งมวลสู่การตอบรับอิสลาม อันเป็นหนทางสู่ความสำเร็จ และเป็นหนทางสู่การสร้างสันติภาพร่วมกันทั้งในโลกนี้และโลกหน้า แต่ด้วยประสงค์แห่งองค์อภิบาล เราพบว่า มีมนุษย์บางส่วนได้ปฏิเสธคำเชิญชวนนี้ และไม่ยอมรับหลักการร่วมมือเพื่อให้เกิดสันติภาพแห่งอิสลามที่ครอบคลุมทั้งสองโลก

กระนั้นก็ตาม ถึงแม้ว่ามนุษย์ไม่ได้ยอมรับอิสลามเสียทุกคน แต่อิสลามก็ยังได้เชิญชวนมวลมนุษย์ทั้งหมดสู่การทำความรู้จักและช่วยเหลือกันในเรื่องคุณประโยชน์และคุณธรรม เพื่อให้เกิดสันติภาพในบริบทย่อยเฉพาะสำหรับโลกนี้อีกด้วย

อัลกุรอานได้กำหนดขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ว่า

(13 :)

ความว่า **โอ้มวลมนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง(หมายถึงสร้างมาจากอาดัมและเฮวาอฺ(อีฟ)ผู้เป็นมนุษย์ชายหญิงคู่แรก) และให้พวกเจ้าเป็นกลุ่มพวกและหมู่เหล่า เพื่อพวกเจ้าจะได้สร้างความรู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มีเกียรติที่สุดในระหว่างพวกเจ้า ณ อัลลอฮฺ คือผู้ที่ยำเกรง (ต่อพระองค์)มากที่สุด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ อย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่ง (49:13)**

การทำความรู้จักกันในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ไม่ว่าจะแตกต่างทางชาติพันธุ์ สัญชาติ สีผิว และภาษา มีนัยยะที่ลึกกว่าเพียงแค่การรู้จักชื่อเพียงผิวเผิน ทว่าเป็นการทำความรู้จักที่จะนำไปสู่การแลกเปลี่ยนคุณประโยชน์แห่งความดีงามอันสูงส่งและให้เกิดความช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างกัน

และเพื่อสร้างความหมายของการทำความรู้จักที่มีเป้าประสงค์อันยิ่งใหญ่นี้ ย่อมต้องการธรรมชาติแห่งความสัมพันธ์ที่สันติและเอื้ออำนวย ด้วยวิธีการแข่งขันมุ่งมั่นปฏิบัติเพื่อความยำเกรงและใฝ่เกียรติอันสูงส่ง ยกกระดับความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคล กลุ่มชน และเชื้อชาติสู่ระดับการแลกเปลี่ยนอันเป็นเป้าประสงค์ นั่นคือ “การทำความรู้จักซึ่งกันและกัน” และ “การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์” ด้วยความหมาย นัยยะทั้งหมดและขอบเขตอันกว้างขวางของมัน

ดังนั้น ถ้าหากยิ่งบรรลุถึงเป้าประสงค์ของการแลกเปลี่ยนความรู้จัก และการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างหนุ่มมนุษย์ทุกระดับได้มากเพียงใด ก็ยิ่งสามารถอุดช่องว่างแห่งการต่อสู้และความขัดแย้งที่เป็นเหตุแห่งการทำหั่นและละเมิดรุกราน อันจะก่อให้เกิดการเผชิญหน้าและนำมาซึ่งความหายนะแก่สังคมมนุษย์ได้มากเพียงนั้น ด้วยเหตุนี้การทำความรู้จักกันระหว่างมวลมนุษย์ด้วยเป้าประสงค์เช่นนี้คือสาเหตุใหญ่ที่จะนำสันติภาพมาสู่สังคมมนุษย์

อัลลอฮ์ได้ตรัสในอัลกุรอานว่า

(2 :)

ความว่า และจงช่วยเหลือเกื้อกูลกันในความดีและการยำเกรง และอย่าได้ร่วมมือช่วยเหลือในการทำบาปและการละเมิด และจงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้หนักหน่วงในการลงโทษ (5:2)

ธรรมชาติของการรู้จักกันจะนำไปสู่การเกื้อกูลกันระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ที่หลากหลาย อิสลามได้วางเงื่อนไขการช่วยเหลือเกื้อกูลที่เป็นเป้าประสงค์เป็นหลักของการทำดีและการยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้า ทั้งสองหลักนี้เป็นจุดรวมของความดีงามและสันติภาพสำหรับมวลมนุษยชาติทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ในขณะที่การช่วยเหลือกันในการกระทำผิดบาปและการละเมิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งระหว่างผู้คนในโลกนั้นเป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม เพราะทั้งสองประการคือเหตุแห่งความชั่วร้ายและหายนะทั้งหลายที่นำไปสู่สงคราม การแตกแยก และจุดไฟแห่งการปะทะที่จะทำลายสันติภาพและความสงบสุขของมนุษยชาติในที่สุด

จากที่กล่าวมา เป็นที่ชัดเจนว่าพื้นฐานเดิมของความสัมพันธ์ระหว่างประชาชาติมุสลิมกับประชาชาติอื่นนั้น คือ สันติภาพ ส่วนสงครามและการต่อสู้นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลัง ด้วยมูลเหตุและปัจจัยที่มีผู้อธรรมทรานและละเมิดพวกเขาและศาสนาของพวกเขา

สันติภาพเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้มีกับทุกคน ไม่ใช่เพราะเป็นเพียงผลของการยอมรับศรัทธาเท่านั้น หากแต่มันเป็นพื้นฐานเดิมที่มีหลักฐานว่าต้องไม่ละเมิดทราน ในขณะที่สงครามถูกบัญญัติขึ้นมาเพื่อพิทักษ์ปกป้องสิทธิเสรีภาพในการเชิญชวนเรียกร้องของอิสลาม และขจัดภัยที่คุกคามบรรดาผู้นับถืออิสลาม เป็นการประกันเส้นทางแห่งการเชิญชวนสู่อิสลามที่ชูธงแห่งความเมตตาและสันติภาพ อีกทั้งเพื่อปกป้องเสรีภาพของมวลมนุษยชาติในการนับถืออิสลามเป็นศาสนาและระบอบการดำเนินชีวิตด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ด้วยการบังคับขู่เข็ญ อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(256 :)

ความว่า ไม่มีการบังคับใน(การนับถือ)ศาสนา (อิสลาม) แท้จริงทางนั้นได้ประจักษ์ชัดจากความ คดเคี้ยวแล้ว ดังนั้นหากผู้ใดได้ปฏิเสธความ จอมปลอมและครัทธาต่ออัลลอฮ์แล้วไซ้ แสดงว่า เขาได้ยึดกับปมเชือกอันแน่นหนาแล้ว และมันจะไม่ มีวันหลุดจากไป และอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ได้ยินและรู้ ยิง (2:256)

เป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัดในประวัติศาสตร์อิสลามว่า ผู้คนที่อาศัยอยู่ใน รัฐอิสลามมีเสรีภาพอย่างเต็มที่ที่จะเลือกนับถือศาสนาใดก็ได้ ไม่เคย ปรากฏในประวัติศาสตร์อิสลามอันยาวนานว่ามีการบังคับขู่เข็ญให้ชาวยิว ชาวคริสต์ หรือคนอื่นๆ ให้หันมานับถืออิสลาม ข้อเท็จจริงนี้เป็นที่ ยอมรับกัน แม้แต่ในหมู่ศาสนิกอื่น อาทิเช่น ทมัส อาร์โนลด์ นักบูรพา คติชาวอังกฤษผู้หนึ่งที่ได้กล่าวว่า “เราไม่เคยได้ยินว่ามีความพยายาม ใดๆ ที่เป็นแผนการเพื่อใช้บังคับผู้อื่นที่ไม่ใช่มุสลิมให้ยอมรับอิสลาม หรือว่ามีการบังคับข่มขู่โดยมีจุดหมายเพื่อกำจัดศาสนาอื่นๆ”³²

³² ทมัส อาร์โนลด์. *อัต-ตะอวะฮฺ อิลลัล อิสลาม (The Preaching of Islam)* (หน้า 99)

สันติภาพกับสงคราม

เป็นสิ่งที่ทุกคนล้วนยอมรับว่า นับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน สงครามไม่เคยห่างหายไปจากโลก อิสลามเป็นศาสนาที่กำเนิดขึ้นท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยการปะทะต่อสู้และสงครามระหว่างมนุษยชาติ จึงต้องคำนึงถึงความเป็นจริงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ธรรมชาติของโลกต้องปะปนด้วยกลุ่มมนุษย์อันหลากหลายด้วยอารมณ์ ความรู้สึกและความต้องการอันไร้ขอบเขต และธรรมชาติที่ความรู้สึกเช่นนี้ ยิ่งคุกรุ่นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ ไม่ว่าในระดับปัจเจกชนหรือสังคมก็ตาม แน่แน่นอนที่สุดว่าจะต้องมีความขัดแย้งอันนำไปสู่สงครามได้ในบางกรณี

ด้วยเหตุนี้ สงครามจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเป็นวิธีการที่นำภัยอันน่ากลัวมาสู่ชีวิตมนุษย์ เพื่อต่อต้านผู้รุกราน ยับยั้งความอยุติธรรม พิทักษ์สิทธิธรรมและยื่นมือเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกดขี่ สงครามในลักษณะเช่นนี้จึงเป็นการจุดประกายความดีแก่มวลมนุษย์ ในขณะที่เดียวกันหากเกิดสงครามโดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความพินาศแก่โลก กดขี่ข่มเหงผู้ที่อ่อนแอ ปล้นและยึดครองทรัพยากรและความมั่งคั่งของชนชาติอื่น สงครามในลักษณะนี้เป็นสงครามที่ต้องได้รับการประณามสาปแช่ง เพราะไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้ายของสังคมเท่านั้น หากแต่เป็นสื่อแห่งความหายนะของชาวโลกทั้งมวล ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองด้วยเถิด

ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงยอมรับในกระบวนทัศน์พื้นฐานที่ว่าด้วยสงคราม โดยถือว่าเป็นสิ่งที่อนุมัติหากเป็นการปกป้องพิทักษ์สิทธิธรรม

รักษาความสงบสันติ และยับยั้งความอยุติธรรม การข่มขู่ และการละเมิดรุกราน

อัลลอฮฺทรงมีดำรัสว่า

(251 :)

ความว่า และหากว่าอัลลอฮฺไม่ทรงป้องกันมนุษย
ซึ่งบางส่วนของพวกเขาด้วยอีกบางส่วนแล้วไซ้
แน่นอนแผ่นดินก็ย่อมเสื่อมเสียพังพินาศไปแล้ว
แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้น ทรงเป็นผู้มีคุณอันล้นเหลือ
เหนือโลกทั้งมวล (2:251)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

(41-40 :)

ความว่า และหากว่าอัลลอฮฺไม่ทรงป้องกันมนุษย
ซึ่งบางส่วนของพวกเขาด้วยอีกบางส่วนแล้วไซ้

บรรดาทอฮุดและโบสถ์(ของพวกคริสต์)และ
สถานที่สวด(ของพวกยิว)และมัสยิดทั้งหลายที่พระ
นามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวรำลึกอย่างมากมาย ต้อง
ถูกทำลายอย่างแน่นอน และแน่นอนอัลลอฮ์จะทรง
ช่วยเหลือผู้ที่ช่วยเหลือพระองค์ แท้จริงอัลลอฮ์เป็น
ผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพอย่างแท้จริง บรรดาผู้
ที่แม่นเราได้ให้พวกเขามั่นคงบนหน้าแผ่นดินแล้ว
พวกเขาจะดำรงซึ่งการละหมาดและการจ่ายซะกาต
พวกเขาจะสังเวยในความดีและหักห้ามจากความชั่ว
และยังอัลลอฮ์คือบันปลายแห่งการกิจการทั้งหลาย

(22:40-41)

ความหมายของโองการนี้คือ ถ้าหากไม่เป็นเพราะการที่อัลลอฮ์
ได้บัญญัติให้เหล่าศาสนทูตและบรรดาผู้ศรัทธาทำการต่อสู้และญิฮาด
แล้วไซ้ร้แน่นอนว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีย่อมต้องเข้ามามีอำนาจเหนือผู้นับถือ
ศาสนาทั้งหลาย สัญลักษณ์ต่างๆ ของศาสนาเป็นอันต้องถูกทำลาย
แต่อัลลอฮ์ทรงสกัดกั้นความชั่วร้ายของพวกเขาด้วยการใช้ให้ทำการต่อสู้
และญิฮาดกับพวกเขาเหล่านั้น เพราะถ้าหากไม่มีการต่อสู้และญิฮาดแล้ว
อธรรมก็ย่อมต้องมีชัยเหนือลัทธิธรรมในทุกหมู่ประชาชาติเป็นแน่แท้³³

ด้วยเหตุนี้ ตามทฤษฎีของอิสลามแล้ว สงครามเป็นสิ่งจำเป็น
และหลีกเลี่ยงไม่ได้หากตั้งอยู่บนหลักของการรักษาสันติภาพและความ

³³ อัล-กุรฎูบียี. อัล-ญามียอ ลี อะหฺกามิล กุรอาน (12:70)

สงบสุข ดังนั้น บทบัญญัติว่าด้วยญีฮาดจึงไม่ใช่คำสอนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการรุกราน กดขี่ข่มเหงผู้ด้อยกว่า หรือเป็นข้อกล่าวอ้างเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวหรือประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นการเฉพาะโดยเด็ดขาด

ในจำนวนหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดในเรื่องดังกล่าว คือ ความเห็นอย่างเป็นทางการของบรรดานักวิชาการอิสลามว่า ไม่อนุญาตให้ฆ่าผู้อื่นที่ไม่ใช่นักรบ โดยเฉพาะเด็ก ผู้หญิง คนแก่ นักบวช ผู้ป่วย และผู้ที่มีลักษณะในความหมายนี้

ถ้าหากอิสลามยึดประเด็นศาสนาเป็นหลักการพื้นฐานของการทำสงครามและฆ่ากันแล้ว แน่หนอนยอมต้องไม่ละเว้นบุคคลเหล่านี้ด้วย เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นมุสลิมและไม่ยอมรับในความเชื่อของอิสลาม

และไม่อาจที่จะกล่าวและยอมรับด้วยว่า เหตุที่ต้องปฏิบัติกับบุคคลเหล่านี้โดยสันติวิธี ด้วยสาเหตุที่พวกเขาเป็นบุคคลอ่อนแอ เพราะตามความเป็นจริงในประวัติศาสตร์ มีสตรีมากมายที่เคยเข้าร่วมสู้รบในสงครามและต่อสู้ทำหน้ากับศัตรูได้อย่างกล้าหาญกว่าผู้ชายหลายเท่า

ประวัติศาสตร์อิสลามได้บันทึกแล้วว่า สงครามต่างๆ ที่ทำนาศาสนทูตได้รบกับผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ล้วนแต่อยู่ในขอบเขตและไม่ได้ออกไปจากกรอบของสาเหตุที่อนุมัติให้กระทำได้ สงครามเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อปกป้องและโต้ตอบการละเมิดรุกรานที่เกิดขึ้นจริงๆ

ความยุติธรรมคือรากฐานของสันติภาพ

โดยสรุปแล้ว ในมิติแห่งความสัมพันธ์ของศาสนาอิสลามกับผู้อื่น ล้วนเพียบพร้อมไปด้วยหลักแห่งสันติภาพ โองการอัลกุรอานมากมายได้คำชูและปูทางสำหรับแบบแผนของสันติภาพ ทั้งในระดับท้องถิ่นหรือประชาคมระหว่างประเทศ และยังสามารถสนับสนุนให้ใช้กระบวนการสันติวิธีด้วยการเรียกร้องให้คืนสิทธิต่างๆ แก่เจ้าของสิทธินั้น ห้ามละเมิดรุกรานผู้ใด และต้องดำรงซึ่งความยุติธรรมและการทำดีกับทุกสิ่งไม่ว่ากับมนุษย์หรือสรรพสัตว์

และแม้กระทั่งกับข้าศึกศัตรูในสงคราม เมื่อใดที่พวกเขาตอบรับการประนีประนอม ความยุติธรรมต้องอยู่เหนืออารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวหรือความผูกพันด้านเครือญาติและมิตรสหาย อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(135 :)

ความว่า ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ในการเป็นพยานเพื่ออัลลอฮ์ แม้ว่า จะเป็นผลร้ายแก่ตัวของพวกตัวเอง หรือผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม แม้ว่าเขาจะมั่งมีหรือยากจนก็ตาม อัลลอฮ์นั้นสมควร(แก่การเชื่อฟัง)ยิ่งกว่าทั้งสองคน (4:135)

การให้ความยุติธรรมกับผู้เป็นศัตรูนั้นมีระบุในอัลกุรอานว่า

(8 :)

ความว่า ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งความ
 ยุติธรรมในการเป็นพยานเพื่ออัลลอฮ์ และจงอย่าให้
 การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าไม่
 ยุติธรรม จงยุติธรรมเถิดมันเป็นสิ่งที่ใกล้กับความ
 ยำเกรงยิ่งกว่า (5:8)

อัล-บัยฎอวีย์ นักอรรถาธิบายอัลกุรอานท่านหนึ่งได้ให้
 ความหมายของโองการข้างต้นว่า “อย่าได้ปล่อยให้ความโกรธที่รุ่มเร้าอยู่ใน
 ใจของพวกเจ้าต่อพวกมุชริกีน(พวกปฏิเสธศรัทธา) เป็นเหตุให้ละทิ้ง
 ความยุติธรรมกับพวกเขา ด้วยการละเมิดและกระทำการใดที่ไม่อนุญาต
 เช่น การกล่าวหาใส่ร้ายหรือฆาตกรรมและเด็ก หรือทำลายสัญญาเพื่อเป็น
 ความสะใจให้หายแค้น ถ้าหากนี่คือความยุติธรรมที่พึงกระทำต่อผู้
 ปฏิเสธศรัทธา ให้ท่านลองใคร่ครวญดูว่า จะต้องยุติธรรมมากกว่าอีก
 เพียงใดกับบรรดาผู้ศรัทธาด้วยกัน”³⁴

โดยสรุปแล้ว โองการข้างต้นได้เน้นย้ำว่า อย่าได้ใช้ความโกรธ
 ของพวกเจ้าต่อพวกใดพวกหนึ่งเป็นเหตุเพื่อละทิ้งความยุติธรรม เพราะ
 ความยุติธรรมเป็นสิ่งบังคับใช้ต่อทุกคนกับทุกคู่กรณีและในทุก

³⁴ อัล-บัยฎอวีย์. *อันวารุต ดันซีล* (3:223)

สถานการณ์ โดยมีรายงานจากอิบนิ อะบี หาดิม จาก ชัยดฺ อิบน์ อัศลาม เราะฎียัลลอฮุ อันฮุ ว่า “เมื่อครั้งที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน)และเหล่าสาวกเดินทางถึง หุตัยบียะฮฺ(หมู่บ้านหนึ่งก่อนถึงนครมักกะฮฺ) และถูกพวกมักกะฮฺขัดขวางไม่ให้เข้าเมืองและสร้างความลำบากให้กับท่านและเหล่าสาวกเป็นอย่างยิ่ง กระทั่งมีพวกมุชริกีน(ผู้ไม่ใช่มุสลิม)จากดินแดนตะวันออกเดินทางมาถึงเพื่อเข้าไปทำอุมเราะฮฺ เหล่าสาวกได้กล่าวแก่ท่านศาสนทูตว่า ‘เราจะขัดขวางคนพวกนี้เหมือนที่พรรคพวกของพวกเขาขัดขวางเรา’ เมื่อนั้นเองอัลลอฮฺจึงได้ประทานโองการนี้ลงมา(เพื่อห้ามปราม)”³⁵

อัล-กุฎูบียฺ นักอรรถาธิบายอัลกุรอานอีกผู้หนึ่งได้กล่าวว่า “โองการนี้ได้ชี้ชัดกว่า การไม่นับถืออิสลามของผู้ปฏิเสธศรัทธา ไม่ได้ขัดขวางเราเพื่อให้ความยุติธรรมแก่เขา”³⁶

สันติวิธี คือพื้นฐานของการเชื่อมสัมพันธ์

และสิ่งที่ยังบอกอย่างชัดเจนว่าอิสลามเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญกับสันติภาพมากกว่าสงครามหรือการใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ คือ การที่อิสลามได้สั่งกำชับให้มุสลิมรีบตอบรับการเรียกร้องสู่สันติภาพ ถึงแม้ว่าผู้เรียกร้องนั้นจะเป็นคู่อริหรือข้าศึกในสมรภูมิกก็ตาม

³⁵ อิบน์ กะษีรฺ. *ตัฟสีร์ อัลกุรอานิล อะซีมี* (2:6-7)

³⁶ อัล-กุฎูบียฺ. *อัล-ญามอิ ลีอะหฺกามิล กุรอาน* (6:110)

อัลกุรอานได้ระบุว่า

(62-61 :

ความว่า และหากพวกเขาเอนเอียงเพื่อสงบศึกแล้ว
เจ้าก็จงสนองตามเพื่อการนั้นด้วย และจง
มอบหมายภารกิจแต่อัลลอฮฺเถิด แท้จริง พระองค์
คือผู้ทรงไต่ยืนและผู้ทรงรอบรู้อยิ่ง และหากพวกเขา
ประสงค์ที่จะหลอกลวงเจ้า เป็นการเพียงพอแล้ว
กับอัลลอฮฺ(ที่จะคอยพิทักษ์ปกป้อง) พระองค์คือผู้
ทรงสนับสนุนเจ้าด้วยความช่วยเหลือของพระองค์
และด้วยกำลังของบรรดาผู้ศรัทธา

(8:61-62)

ท่านเชค มุหัมมัด เราะซีด ริฎอ ได้อธิบายความหมายของ
โองการข้างต้นว่า “ในบางครั้ง การที่คู่สงครามแสดงท่าที่ยอมรับการ
ประนีประนอม อาจจะเป็นแค่กลลวงเพื่อตบตาให้เราเลิกรบ ในขณะที่
พวกเขากลับเตรียมพร้อมเพื่อการจู่โจมหรือกระทำการอื่นเพื่อเป็นแผน
ลวงในการสู้รบ ถ้ามองถึงผลได้ผลเสียในกรณีเช่นนี้ เราจึงไม่ควรรับการ
ประนีประนอมจากพวกเขา ตราบใดที่เรายังไม่สามารถกำชัยชนะเหนือ
พวกเขาอย่างเบ็ดเสร็จ แต่อิสลามกลับไม่ถือว่าความเป็นไปได้ดังกล่าว

เป็นอุปสรรคในการตอบรับข้อตกลงเพื่อการประนีประนอมกับอีกฝ่ายแต่อย่างใด แต่กลับกล่าวว่า “และหากพวกเขาประสงค์ที่จะหลอกลวงเจ้าเป็นการเพียงพอแล้วกับอัลลอฮฺ(ที่จะคอยพิทักษ์ปกป้อง)” จุดยืนนี้ เป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่ตอกย้ำว่า อิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพที่จริง”³⁷

นอกจากนี้อัลลอฮฺยังมีดำรัสคัดค้านกลุ่มมุสลิมที่ปฏิเสธสันติภาพว่า

(94 :)

ความว่า บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อใดที่พวกเจ้าตีทัพไปบนหน้าแผ่นดิน(เพื่อสู้รบ)ในหนทางของอัลลอฮฺ พวกเจ้าจง(แยกแยะศัตรู)ให้แน่ใจอย่างถ่องแท้ และจงอย่ากล่าวแก่ผู้ที่กำลังกล่าวสลามแก่พวกเจ้าว่าท่านมิใช่ผู้ศรัทธา(เพื่อเป็นข้ออ้างที่จะฆ่าเขาและริบทรัพย์สมบัติของเขา)โดยแสวงหาสิ่งอำนวยความสะดวกชั่วคราวแห่งชีวิตความเป็นอยู่บนโลกนี้ แต่ ณ อัลลอฮฺนั้นมีผลทรัพย์อันมากมาย (4:94)

³⁷ มุหัมมัด เราะเซอีต ริฎอ. ตัฟซีรุล มะนาเร (10:140)

ท่านศาสนทูต(ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)ยังได้กล่าวไว้มีความว่า “แท้จริงจะเกิดความขัดแย้งหรือเรื่องราวอื่นหลังจากฉัน ถ้าพวกท่านสามารถสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นได้ก็จงทำเสีย”³⁸

คำสอนของท่านศาสนทูตได้ปรากฏให้เห็นจริงในภาคปฏิบัติ ดังที่มีรายงานของอัล-บัยหะกี๊ จากท่านอับนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ท่านยกทัพไปเปิดนครมักกะฮะฮ์ ที่ท่านได้กำชับให้หลีกเลี่ยงความรุนแรงและความทารุณ และให้พยายามใช้สันติวิธีนำหน้า ก่อนที่ท่านจะสั่งให้เหล่าสาวกเข้าพิชิตนครมักกะฮะฮ์ ท่านได้ประกาศว่า “ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบในบ้านอับู ซุฟยาน(ผู้นำคนหนึ่งของชาวมักกะฮะฮ์ซึ่งตอนนั้นเพิ่งเข้ารับอิสลาม) เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อับู ซุฟยานได้ยินดังนั้นจึงรีบกล่าวตอบว่า “บ้านของฉันอาจจะเล็กเกินกว่าจะจุผู้คนได้ทั้งหมด” ท่านศาสนทูตจึงได้ประกาศอีกว่า “ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบในกะอฺบะฮ์(อาคารสี่เหลี่ยมที่อยู่ในมัสยิดหะรอม) เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อับู ซุฟยาน ได้ยินเช่นนั้นจึงตอบกลับไปอีกว่า “กะอฺบะฮ์อาจจะเล็กกว่าจะรองรับจำนวนผู้คนได้” ท่านศาสนทูตจึงประกาศอีกครั้งว่า “ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบอยู่ในมัสยิดหะรอม เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อับู ซุฟยานกล่าวต่ออีกครั้ง “มัสยิดหะรอมก็อาจจะเล็กเกินกว่าจะรองรับจำนวนผู้คนได้ทั้งหมด” ท่านศาสนทูตจึงประกาศเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบอยู่ในบ้านของเขาและปิดประตูอย่างมิดชิด เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” เมื่อนั้น

³⁸ อะหมัด. *อัล-มุสнад* (1:90) ภาคเพิ่มเติมโดยอับดุลลอฮ์ บุตรชายของท่าน

อบู ซุฟยาน จึงได้กล่าวด้วยความปีติยินดีว่า “นี่โอกาสอันใหญ่หลวงยิ่งสำหรับผู้คนทั้งหลาย”³⁹

นับเป็นการเปิดเมืองด้วยการใช้หลักเมตตาธรรมอันแท้จริง หลีกเลียงจากการนองเลือด การเข่นฆ่า หรือการใช้ความรุนแรง ทั้งๆ ที่มีโอกาสแก้แค้นให้สาสมกับการต่อต้านและการกระทำอันโหดร้ายที่ชาวมักกะฮุเคยทำไว้กับท่านศาสนทูตและเหล่าสาวกในอดีตที่ผ่านมา โดยที่อัลลอฮ์ได้อนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

(126 :)

ความว่า และหากพวกเจ้าจะแก้แค้นด้วยการลงโทษ ก็จงทำเหมือนที่พวกเจ้าถูกระทำ และหากพวกท่านอดทน(ไม่แก้แค้น) นั้นย่อมจะเป็นการดีกว่า สำหรับบรรดาผู้ที่อดทนทั้งหลาย (16:126)

แต่ท่านศาสนทูตก็ไม่ได้ใช้โอกาสนี้เพื่อแก้แค้น พร้อมกับได้มีคำสั่งแก่บรรดาสาวกอย่างชัดเจนว่า “เราต้องใช้หลักขันติธรรม และต้องไม่ล้างแค้น”⁴⁰ ท่านได้ประกาศแก่ชาวมักกะฮุว่า “วันนี้ไม่มีการประณามและการลงโทษพวกท่าน อัลลอฮ์ทรงอภัยให้แก่พวกท่าน”⁴¹

³⁹ อัล-บัยหะกี. *ดะลาอิลุน นบีวะฮฺ* (5:32), อิบน์ กะษีร. *อัล-บิตายะฮฺ วะ อัน-นียายะฮฺ* (3:291)

⁴⁰ อะหมัด (5:135), อัต-ติรมิซีย (4:361-362), อัล-หาคิม (2:359), เป็นรายงานที่หะสัน อ้างจาก : อัครีอม ฎิยาอ อัล-อุมะรีย. *อัล-ลีเราะฮฺ อัน-นะบะวะวียะฮฺ อัค-เศาะฮีหะฮฺ* (2:481)

⁴¹ อบู อุบัยด. *อัล-อัมวาล* (หน้า 143) อ้างจาก : อัครีอม ฎิยาอ อัล-อุมะรีย. เล่มเดียวกัน

เรื่องราวที่เป็นพยานหลักฐานอีกประการหนึ่งว่าท่านศาสนทูตไม่ได้มีเจตนาเพื่อใช้ความรุนแรงและกวาดล้างผู้ปฏิเสธศรัทธา หากแต่ได้ใช้ความเมตตาเป็นหลักในการเชิญชวนสู่อิสลาม นั่นคือ เรื่องราวที่ปรากฏในรายงานของอัล-บุคอรีห์และมุสลิมว่า มลาอิกะฮฺ(เทวทูต) ผู้ดูแลเทือกเขาแห่งเมืองมักกะฮฺได้เคยพบท่านและเสนอตัวแก่ท่านว่า “แท้จริงอัลลอฮฺได้ยินคำพูดต่างๆ ที่พรรคพวกของท่านกล่าวว่าร้ายท่านและอัลลอฮฺได้ส่งฉันมาเพื่อให้ฉันทำตามในสิ่งที่ท่านต้องการ ดังนั้น หากท่านต้องการ ฉันก็จะนำภูเขาทั้งสองนี้ไปทำลายพวกเขาเสีย” ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแด่ท่าน) ได้กล่าวตอบมลาอิกะฮฺต่อนั้นว่า “อย่าเลย เพราะฉันหวังว่าอัลลอฮฺจะทรงทำให้เกิดขึ้นในหมู่พวกเขาซึ่งลูกหลานที่อ่อนน้อมภักดีต่อพระองค์ และไม่ตั้งภาคีกับพระองค์”⁴² เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในขณะที่ท่านศาสนทูตต้องประสบกับการทดสอบที่หนักหน่วงอย่างยิ่ง จากการที่ชาวมุชริกีนต่อต้านและขัดขวางการเชิญชวนของท่านสู่อิสลามนั่นเอง

บนฐานแห่งแบบอย่างของท่านศาสนทูตตั้งที่ยกมานี้ ได้มีการปฏิบัติตามโดยประชาชาติมุสลิมหลังจากนั้นในหลายๆ กรณี เช่นที่นักสังคมจิตวิทยาอย่าง กุสตาฟ เลอ บอง (Gustave Le Bon) ได้ยอมรับถึงการประนีประนอม ความมีคุณธรรม ความยุติธรรม และจิตใจที่ไฝหาสันติภาพของจอมทัพมุสลิม **เคาะลาหุดดีน อัล-อัยยูบีย** และความอารีของท่านต่อคูอริในสงครามครูเสด ซึ่งได้บุกโจมตีเมืองของชาวมุสลิมและเข่นฆ่าประชาชนอย่างโหดร้าย แต่จอมทัพผู้นี้ ซึ่งอยู่ในฐานะผู้กำ

⁴² อัล-บุคอรีห์ อ้างจาก *พิตฮุล บารีย* (6:360), มุสลิม (3:1420)

ชัยชนะ เมื่อได้ยินข่าวว่า **พระเจ้าริชาร์ดใจสิงห์** ซึ่งเป็นคู่อริของท่านล้มป่วยและอยากจะกินผลไม้บางชนิดกับน้ำแข็ง ท่านกลับสั่งให้จัดหาอาหารเหล่านั้นส่งไปให้พระเจ้าริชาร์ดพร้อมกับยาและเครื่องดื่ม แต่ครั้งเมื่อพระเจ้าริชาร์ดหายป่วยก็ได้ยกทัพมาทำสงครามกับเศาะลาหุดดีน และชาวมุสลิมอีกอย่างไม่ยอมเลิก ⁴³

จากที่กล่าวมาเห็นได้ชัดว่า อิสลามจึงเป็นศาสนาที่ปฏิเสธความรุนแรง และสั่งห้ามการละเมิดทุกรูปแบบ เป็นศาสนาที่กระจายสันติภาพและกำชับให้เกิดความยุติธรรม การให้อภัย การเจรจาต่อรองสู่ความสมานฉันท์และความร่วมมือของมวลมนุษย์ อิสลามได้บัญญัติหลักการอันประเสริฐสุดสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นั่นคือความยุติธรรม การติดต่อคบค้าสมาคมระหว่างประเทศในอิสลาม มิได้วางอยู่บนพื้นฐานผลประโยชน์ของชาตินิยม หรือตัดสินด้วยกองกำลังและแสนยานุภาพทางทหารที่เหนือกว่า ดังเช่นบรรทัดฐานที่เกิดขึ้นในยุคอวิชชาอันป่าเถื่อน หรือตามความเป็นจริงของอารยธรรมสมัยปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์สงครามโลกสอนให้เราเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่อยู่บนพื้นฐานผลประโยชน์ของชาตินิยมหรือการตัดสินด้วยกองกำลังและแสนยานุภาพทางทหารที่เหนือกว่า เป็นชนวนสำคัญของการปะทุไฟสงครามที่เป็นบ่อนทำลายสันติภาพมาหลายต่อหลายครั้ง ดังที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วในสงครามโลกทั้งสองครั้งในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา ซึ่งอิสลามและชาวมุสลิมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุแห่งสงครามเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย ทว่ากลับเป็นเหยื่อและผู้รับเคราะห์จากผลร้ายของ

⁴³ กุสตาฟ เลอ บอง. *ทะเลอาระบิก อะหรับ* (La Civilisation des Arabes) (หน้า 329-330)

สงครามทั้งสองครั้งนั้นด้วย และยังเป็นเช่นเดียวกันอีกในปัจจุบัน นับตั้งแต่เริ่มศตวรรษใหม่มา นั่นคือเหตุการณ์ในประเทศตะวันออกกลาง ไม่ว่าจะเป็นสงครามอเมริกาที่อิรัก หรือการรุกรานของยิวที่ปาเลสไตน์ (ขออัลลอฮ์ทรงช่วยเหลือด้วยเถิด)

การอาศัยผลประโยชน์ของประเทศหรืออาศัยความได้เปรียบด้านแสนยานุภาพมาเป็นบรรทัดฐานสู่การประหัตประหารเช่นนี้ นับเป็นเหตุผลที่ไม่แตกต่างไปจากอุดมการณ์จอมโจรที่คอยปล้นสะดม หรือกลุ่มมิชชันนารีที่ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายทั้งหลาย และไม่แตกต่างไปจากวิสัยของบรรดาสัตว์เดรัจฉานที่อาศัยอยู่ในป่าเลยแม้แต่น้อย พฤติกรรมอันโหดร้ายของพวกไซออนิสต์เช่นนี้เองที่เป็นมูลเหตุของการโต้ตอบที่เราได้เห็นในประเทศมุสลิมบางประเทศที่ถูกกดขี่ข่มเหงมาโดยตลอด

เฮนรี เดอ แซมบอง บรรณธิการวารสารฉบับหนึ่งของฝรั่งเศส ได้ยอมรับว่า “พวกเราต่างเป็นหนี้ชาวมุสลิมด้วยความดีงามทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในอารยธรรมของเรา ทั้งในด้านความรู้ ศิลปะ และการประดิษฐ์ อีกทั้งถูกเรียกร้องให้ยอมรับว่า พวกเขาเป็นตัวอย่างแห่งความสมบูรณ์ของมนุษยชาติในสมัยที่เรายังอยู่ในสภาพของความสะเปะสะปะและความป่าเถื่อน”⁴⁴

ประจักษ์พยานสำคัญอีกประการหนึ่งที่สามารถยืนยันว่าอิสลามไม่สนับสนุนสงครามและความรุนแรง แต่เป็นศาสนาที่มาขจัดสงครามมากมายที่ปะทุขึ้นในยุคสมัยแห่งความป่าเถื่อน ได้ปกป้องสิทธิของ

⁴⁴ อ้างจาก อับดุลเราะห์มาน อัล-บาช่า. *ศรัทธา มินั ทะยาดี อัลด-ตารีฮีน* (หน้า 420)

มนุษย์โดยเฉพาะระหว่างเผ่าเอาสซ์และคัซรีอัจญ์ อิสลามได้ทำการประนีประนอมไกลเกลี่ยระหว่างทั้งสองเผ่า และได้นำทั้งสองเผ่าเข้าสู่ฝั่งแห่งความปรองดองที่เข้มแข็ง ซึ่งมีระบุในอัลกุรอานว่า

(103 :

ความว่า พวกเจ้าจงระลึกถึงคุณของอัลลอฮ์ที่ประทานให้แก่พวกเจ้า เมื่อครั้งที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกัน แล้วพระองค์ก็ทรงทำให้หัวใจของพวกเจ้าอ่อนแอต่อกัน และพวกเจ้าได้เป็นพี่น้องกันด้วยบุญคุณแห่งพระองค์ และพวกเจ้าเคยอยู่บนขอบเหวแห่งขุมนรกแล้วอัลลอฮ์ก็ทรงทำให้พวกเจ้ารอดพ้น เช่นนั้นคือการที่อัลลอฮ์ชี้แจงแก่พวกเจ้าถึงโครงการต่างๆ ของพระองค์ เพื่อพวกเจ้าจะได้รับการชี้แจง (3:103)

อิบนุ กะษีรฺ นักอรรถาธิบายอัลกุรอานท่านหนึ่งได้ให้คำอธิบายว่า “ลักษณะโครงการนี้ได้กล่าวถึงพวกเอาสซ์และคัซรีอัจญ์ เพราะได้เกิดสงครามมากมายระหว่างพวกเขาในยุคป่าเถื่อนอันเก่าก่อน เป็นความอาฆาต เคียดแค้นรุนแรง ส่งผลให้เกิดการห้ามนบดขยี้และประหัตประหารอันยาวนานระหว่างทั้งสอง ครั้นเมื่ออิสลามมาถึงและพวกเขาได้ยอมรับนับถืออิสลาม ท้ายที่สุดทั้งสองฝ่ายก็ได้กลายเป็นพี่

น้องกันที่รักใคร่ด้วยความเกรียงไกรแห่งอัลลอฮฺ ได้เชื่อมสัมพันธ์กันบนฐานแห่งอัลลอฮฺ และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในความดีและความยำเกรง”⁴⁵

หลักแห่งไมตรีภาพกับชนต่างศาสนิก

จากตรงนี้ อิสลามได้กำหนดขอบเขตความสัมพันธ์ของประชาชาติมุสลิมกับผู้อื่นดังปรากฏในดำรัสของอัลลอฮฺว่า

(8 :)

ความว่า อัลลอฮฺไม่ได้ห้ามพวกเจ้าทำดีและยุติธรรมกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ก่อสงครามกับพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และไม่ได้ไล่พวกเจ้าออกจากถิ่นฐานของพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักผู้ที่ยุติธรรม

(60:8)

โองการนี้ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่า เป็นที่อนุญาตให้มุสลิมทำดีและผูกไมตรีกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ก่อสงครามและไม่ได้กดขี่พวกเขาในเรื่อง

⁴⁵ อิบน์ กะษีรฺ. ตัฟฮีรฺ อัลกุรอานิล อะซีมี (1:386)

ศาสนาและเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขาอย่างยุติธรรมด้วยคุณธรรมและการทำดี⁴⁶

ในขณะที่อีกทัศนะหนึ่งมีความเห็นว่า คำว่า “อัล-กิสุฏ” () ในโองการนี้หมายถึงการมอบทรัพย์สินส่วนหนึ่งของพวกเจ้าให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ ความหมายของมันตรงนี้ไม่ได้หมายถึงความยุติธรรมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะความยุติธรรมในอิสลามเป็นสิ่งที่บังคับและจำเป็นกับทั้งข้าศึกที่ทำการรบและคนที่ไม่ได้รับ⁴⁷

และการทำดีที่ประเสริฐที่สุดต่อผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม คือการสร้าง ความเข้าใจให้พวกเขาได้ประจักษ์ถึงความดีงามของอิสลามและการเชิญชวนสู่อิสลาม ด้วยความรักและปรารถนาให้พวกเขาหลุดพ้นจากการหลงเมาอยู่ในเส้นทางของการปฏิเสธศรัทธาที่จะนำไปสู่ความทุกข์ระทมทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

หลังจากนั้น โองการถัดมาก็ได้เน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ที่ห้ามไม่ให้ผูกมิตรกับบรรดาผู้ปฏิเสธนั้น เป็นเพราะการละเมิดกรูฮาน การกดขี่ และการที่พวกเขาก่อสงครามกับมุสลิม ไม่ใช่เพราะเหตุเพียงแค่ว่าพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม

⁴⁶ อัล-บะฆะอะฮ์. มะฮาลิมุต ตันซีล (4:331)

⁴⁷ อิบน์ลุ อะเราะบีย์ อ้างจาก อัล-กุฎูบีย์. อัล-ญามิอุ ลี อะฮกามิลกุรอาน (18:59)

(๑ :)

ความว่า แท้จริง อัลลอฮ์ได้ห้ามพวกเจ้าจากบรรดาผู้ที่ก่อสงครามกับพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และได้ขับพวกเจ้าออกถิ่นฐานของพวกเจ้า ทั้งยังได้ร่วมมือกันขับไล่พวกเจ้า (ทรงห้าม)ไม่ให้พวกเจ้าเป็นมิตรกับพวกเขา และผู้ใดที่ถือสัมพันธกับพวกเขา ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ที่อยู่ติธรรม (60:9)

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า พื้นฐานเดิมในอิสลามเห็นว่า ความแตกต่างในเรื่องศาสนาระหว่างบุคคลสองคนไม่ได้เป็นเหตุที่นำไปสู่การบาดหมาง ต่อกัน หรือตัดขาด และไม่ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างลูกผู้เป็นมุสลิมกับพ่อแม่ที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เพราะอัลลอฮ์ได้สั่งกำชับให้ทำดีกับทั้งสองคนบนโลกนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า

(15 :)

ความว่า และจงคอยอยู่ดูแลปรนนิบัติท่านทั้งสอง (หมายถึงบิดามารดาที่ไม่ได้เป็นมุสลิมยามที่ทั้งสองมีชีวิต)บนโลกนี้ให้ดี (31:15)

อัล-บุคอรีห์และมุสลิม ได้รายงานจากอัสมาอุ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา สาวกหญิงท่านหนึ่งว่า "แม่ของฉันได้มาหาฉันในสมัยของท่าน

ศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่าน) ขณะที่ยังเป็นผู้ตั้งภาคี(ไม่ได้เป็นผู้ศรัทธา) ฉันได้ถามท่านศาสนทูตว่า แม่ได้มาหาฉันโดยที่นางไม่ได้เป็นผู้ศรัทธา ฉันจะรับนางได้ไหม? ท่านตอบว่า "ใช่ เธอต้องรับแม่ของเธอ"⁴⁸

ทั้งนี้ ยังมีศาสนบัญญัติที่กำหนดข้อบังคับให้ลูกต้องดูแลใช้จ่ายทรัพย์สินให้กับบิดามารดาทั้งสองที่ไม่ใช่มุสลิมอีกด้วย⁴⁹ ไม่เพียงแค่นั้น อิสลามยังถือว่าการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาเป็นส่วนหนึ่งของญิฮาด(การต่อสู้เพื่อแสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้า)⁵⁰

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่าน)เองได้แสดงความกตัญญูกับมารดาของท่าน แม้กระทั่งหลังจากที่มารดาได้เสียชีวิตแล้ว โดยมีรายงานว่าท่านเคยไปเยี่ยมหลุมฝังศพของมารดาซึ่งไม่ใช่มุสลิม⁵¹ ท่านยังได้ปรนนิบัติดูแลน้ำชายของท่านที่ชื่ออบู ฏอลิบ อย่างดี ท่านได้เชิญชวนน้ำชายให้หันมารับอิสลาม แต่สุดท้ายน้ำชายของท่านก็เสียชีวิตโดยไม่ทันได้ตอบรับการเชิญชวนของท่าน

นอกจากนี้ ท่านศาสนทูตยังเคยมีเด็กรับใช้ชาวยิวผู้หนึ่ง และได้ทำดีกับเขาจนกระทั่งเขายอมรับอิสลามในบั้นปลายของชีวิต โดยที่ผู้เป็นพ่อของเขาเองได้สั่งให้เขารับอิสลามเพราะได้เห็นคุณธรรมอันดีงามของท่าน เรื่องนี้มีปรากฏในรายงานของท่านอนัส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ผู้เป็นอัครสาวกท่านหนึ่งว่า "เด็กยิวที่เคยรับใช้ท่านศาสนทูตได้ล้มป่วย ท่านจึง

⁴⁸ อัล-บุคอรี (5:233), มุสลิม (2:696)

⁴⁹ กะยา อัล-ฮะรอธ. *อะฮกามุล กุรอาน* (4:461), อิบน์ ญะญ์ร. *พัตทุล บาร์อี* (5:234)

⁵⁰ อัล-บุคอรี (หมายเลข 3004), มุสลิม (4:1975)

⁵¹ มุสลิม (หมายเลข 2255-2256)

ได้ไปเยี่ยมเขาขณะที่เขาใกล้สิ้นลมหายใจ ท่านได้เชิญเขาให้รับอิสลาม เด็กผู้นั้นได้หันไปมองผู้เป็นบิดาซึ่งอยู่ใกล้ๆ ศรีษะของเขา เมื่อนั้นบิดาของเขาจึงพูดว่า 'ทำตามที่อบู กอซิม(หมายถึงท่านศาสนทูต)บอกเจ้าเถิด' เด็กคนนั้นจึงรับอิสลาม จากนั้นก็สิ้นลมหายใจ"⁵²

ภายใต้การรณรงค์แห่งคำสอนอิสลามของท่านศาสนทูตเช่นที่กล่าวมานี้ ชาวมุสลิมทุกยุคสมัยได้ใช้แนวทางแห่งความเมตตาดังกล่าวในการเชื่อมสัมพันธ์กับศาสนิกอื่น จนเป็นที่ยอมรับกันถึงความเมตตาและความดีงามของศาสนาอิสลาม แม้แต่ในหมู่ผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมเองก็ตาม

ตัวอย่างเช่น ในปีที่สิบสามฮิจเราะฮ์ศักราช(ปีที่ใช้นับตามปฏิทินอิสลาม ซึ่งเริ่มนับตั้งแต่การอพยพของท่านศาสนทูตจากนครมักกะฮ์สู่นครมะดีนะฮ์ ตรงกับปี ค.ศ.636) ชาวคริสเตียนในเมืองซีเรียได้มีหนังสือถึง อบู อับดุลอะซี อิบน์ อัล-ญัรรอหฺ แม่ทัพมุสลิมที่ไปเปิดเมืองซีเรียว่า "โอ้ ผู้เป็นมุสลิมทั้งหลาย พวกท่านเป็นที่รักแก่พวกเรามากกว่าพวกโรมันถึงแม้ว่าพวกเขาจะนับถือศาสนาเดียวกับเรา เพราะพวกท่านให้ความสำคัญ ยุติธรรมแก่เรา มีความเมตตาและความอารีกับเรา ไม่ละเมิดและไม่อยู่ติธรรมกับเรา และปกครองเราได้ดีกว่าคนพวกนั้น"⁵³

Dr.Sigrid Hunke นักบูรพาคดีสุภาพสตรีชาวเยอรมัน ได้กล่าวในหนังสือของเธอว่า "ในศตวรรษที่เก้า บาทหลวงแห่งนครเยรูซาเล็มได้มีหนังสือถึงบาทหลวงแห่งกรุงคอนสแตนติโนเปิล โดยได้พูดถึงชาวอาหรับมุสลิมว่า แท้จริง พวกเขาเป็นเยี่ยมไปด้วยความยุติธรรม พวกเขา

⁵² อัล-บุคอรี (หมายเลข 1268)

⁵³ อัล-บะลาซิริ. *ฟุตุหฺ บุลदान* (หน้า 139), อบู ยูซุฟ. *อัล-เคาะรอญ* (หน้า 139)

ไม่เคยละเมิดและอยู่ติธรรมกับเราเลย และไม่เคยใช้วิธีการรุนแรงใดๆ กับเรา"⁵⁴

กุสตาฟ เลอ บอง ได้สรุปไว้ว่า "ความจริงก็คือ ประชาชาติทั้งหลายไม่เคยรู้จักกองทัพใดที่เมตตาอารีและใจกว้างเหมือนกับกองทัพมุสลิมชาวอาหรับ และไม่เคยรู้จักศาสนาใดที่เปี่ยมด้วยเมตตาเช่นศาสนาของพวกเขา"⁵⁵

ในขณะที่ธอมัส อาร์โนลด์ ได้กล่าวว่า "แท้จริงชาวคริสเตียนอาหรับที่ใช้ชีวิตท่ามกลางสังคมมุสลิมในปัจจุบันต่างประจักษ์ถึงความโอเนอ่อนผ่อนปรนที่ว่านี้"⁵⁶

อิสลามเป็นศาสนาแห่งความเมตตาและเป็นบัญญัติแห่งสันติภาพ ที่มารวบรวมแถวที่แตกแยกกระจัดกระจาย สร้างความอ่อนโยนให้เกิดขึ้นในหัวใจที่เคียดแค้น ผูกมัดความเป็นพี่น้องระหว่างมนุษย์บนฐานแห่งความเป็นพี่น้องในอิสลาม ปูทางแห่งความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นทุกศาสนา พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ที่ถูกชักชวนสู่อิสลามและสันติภาพในเวลาเดียวกัน ไม่มีสงครามนอกจากเมื่อถึงขั้นจำเป็นที่สุดเท่านั้น เพื่อต่อต้านการละเมิดรุกราน คืบความยุติธรรม ปกป้องผู้ถูกกดขี่ และประกันสิทธิในการเผยแพร่การเชิญชวนสู่อิสลามแห่งความเมตตาและสันติภาพนี้ ดังที่มีปรากฏว่าท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแด่ท่าน) ได้มีสารไปถึงกษัตริย์และผู้ครองเมืองบางพระองค์ โดยมี

⁵⁴ Hunke, Sigrid. *Allahs Sonne Uber Dem Abendland Unser Arabisches Erbe* (ฉบับแปลภาษาอาหรับ : *ซัมซุล อะหรับ ดัสฎะอ อะลลฮ ม็อรูบิ*) (หน้า 364)

⁵⁵ กุสตาฟ เลอ บอง. *อ้างแล้ว* (หน้า 344)

⁵⁶ ธอมัส อาร์โนลด์. *อ้างแล้ว* (หน้า 73)

เนื้อหาเป็นการเรียกร้องสู่อิสลามและสันติภาพ เช่นตัวอย่างสารที่ส่งไปถึง ฮิรุทิล จอมจักรพรรดิแห่งโรมันว่า “ด้วยพระนามแห่งองค์อัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาการุณยยิ่ง จากมุหัมมัดผู้เป็นนบ่าวและศาสนทูตของอัลลอฮ์ ถึงฮิรุทิลจักรพรรดิแห่งโรม ความสันติมีแต่ผู้ที่น้อมตามทางนำ จงรับอิสลามเถิดแล้วท่านจะพบกับความสันติปลอดภัย”⁵⁷

อิสลามต่อต้านพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความอยุติธรรม ความรุนแรงและการละเมิดรุกราน อัลลอฮ์ได้กำชับว่า

(190 :)

ความว่า **“สุเจ้าอย่าได้ละเมิดรุกราน แท้จริงอัลลอฮ์ไม่**

ทรงรักผู้ละเมิดรุกราน (2:190)

แท้จริง นี่คือนิยาม ศาสนาแห่งความเมตตา ความยุติธรรม เป็นสารที่ครอบคลุมและสมดุล ซึ่งโลกไม่อาจจะหลุดพ้นจากปัญหาต่างๆ อันมากมายและเลวร้ายที่ทับถมอยู่ต่อหน้าได้ นอกจากด้วยวิถีทางนี้ เท่านั้น

จุดประสงค์ของสงครามในอิสลาม

อย่างไรก็ตาม อิสลามไม่สนับสนุนสู่การทำสงครามและไม่อนุญาตให้มีการประกาศสงครามไม่ว่าในกรณีใด ๆ เว้นแต่ด้วยความจำเป็นอย่างที่สุด และมีจุดประสงค์ที่เป็นหนทางเพื่ออัลลอฮ์ ซึ่งต้องอยู่

⁵⁷ อัล-บุคอรี (หมายเลข 7)

ภายใต้กฎเกณฑ์ เงื่อนไขและจรรยาบรรณอันสูงส่ง และไม่มีผู้ใดสามารถประกาศสงครามเว้นแต่ผู้นำสูงสุดของมุสลิม ไม่ใช่ตามความต้องการของผู้ใดผู้หนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ที่มากไปกว่านั้นคือไม่อนุญาตให้มีสงครามนอกเสียจากต้องผ่านกระบวนการเรียกร้องที่ถูกต้องสู่สันติภาพหรือการตอบรับอิสลามอย่างถูกต้องชอบธรรมก่อน และต้องไม่กระทำการโจมตีบุคคลใดหรือฝ่ายใด นอกจากเขาต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำนั้นทั้งในด้านศาสนบัญญัติและกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. ตอบโต้ความอยุติธรรมและการรุกราน ปกป้องและพิทักษ์ชีวิตครอบครัว ทรัพย์สิน ศาสนาและมาตุภูมิ
2. ประกันเสรีภาพในด้านการศรัทธา และการปฏิบัติตามศาสนกิจที่บรรดาผู้รุกรานพยายามใส่ร้ายหรือกีดขวางมิให้มีเสรีภาพด้านความคิด และการนับถือศาสนา
3. พิชัยการเผยแพร่อิสลามที่ค้าชูความเมตตา ความสงบสันติ แก่มนุษยชาติ ให้แพร่กระจายอย่างทั่วถึงแก่มนุษย์ทั้งมวล
4. ให้ความเรียนแก่ผู้ละเมิดสัญญา หรือผู้รุกรานบรรดาผู้ศรัทธา หรือผู้ทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับคำสั่งของอัลลอฮ์ และปฏิเสธความยุติธรรม การประนีประนอม

5. ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ถูกกดขี่ไม่ว่าเขาจะอยู่ ณ แห่งหนใด ปลดปล่อยและปกป้องเขาจากการรุกรานของเหล่าผู้กดขี่

อัช-ซุรบีเนีย นักปราชญ์ด้านนิติศาสตร์อิสลามในสมัยศตวรรษที่สิบสี่เราะฮ์ฎอกล่าวท่อนหนึ่ง ได้อธิบายว่า "การกำหนดให้มีบัญญัติญิฮาดนั้น กำหนดให้มีไว้เป็นเครื่องมือเท่านั้น ไม่ใช่วัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย เพราะจุดประสงค์ของการทำสงครามจริงๆ แล้วคือการให้ทางนำ(สู่การนับถืออิสลาม) และเพื่อให้ได้ชะฮาดะฮ์(การกล่าวปฏิญาณเข้ารับอิสลาม) สงครามไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อฆ่าผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น ถ้าหากเป็นไปได้ที่จะให้ทางนำด้วยการใช้หลักฐานชี้แจงโดยไม่ต้องมีสงคราม แน่แท้ว่าย่อมต้องดีกว่าการทำสงครามเป็นที่สุด"⁵⁸

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่าน)เป็นตัวอย่างที่ดีในการหลีกเลี่ยงการทำสงคราม โดยท่านได้ขอพรให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่คอยขัดขวางและให้ร้ายท่านว่า "โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงประทานอภัยแก่หมู่พวกของข้าด้วยเถิด เพราะแท้จริงพวกเขาเหล่านั้นไม่รู้จริง"⁵⁹

เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงเห็นได้ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายซึ่งเป็นที่ต้องห้ามและนำไปสู่หายนะและความพินาศ กับการญิฮาดที่ถูกต้องตามหลักศาสนาซึ่งจะนำไปสู่การจรรโลงและสถาปนา

⁵⁸ อัช-ซุรบีเนีย. *มุฮ์นีย์ อัล-มุฮ์ตาดัจญ์* (4:210)

⁵⁹ มุสลิม (3:1417)

ความยุติธรรมและความปลอดภัย รวมทั้งขจัดรากเหง้าของการก่อการร้ายและการทำลายล้าง

อนึ่ง คำว่า "ญิฮาด" ณ ที่นี้หมายถึงญิฮาดที่เจาะจงเฉพาะการต่อสู้ในสงคราม ในขณะที่ข้อเท็จจริงของการญิฮาดในหนทางของอัลลอฮ์ โดยรวมนี้หมายถึง การทุ่มเทความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่อัลลอฮ์โปรดปราน นั่นคือการศรัทธาและการปฏิบัติคุณงามความดี รวมถึงการขจัดปัดเป่าสิ่งที่อัลลอฮ์โกรธ⁶⁰

ดังนั้น ญิฮาดในอิสลามจึงครอบคลุมการปฏิบัติภารกิจต่างๆ ที่มีจุดประสงค์เพื่อเผยแพร่อิสลาม อันเป็นศาสนาแห่งพระผู้เป็นเจ้า เป็นศาสนาแห่งความเมตตา และสร้างความหมายอันสูงส่งนี้ให้เกิดขึ้นในชีวิตของมวลมนุษย์ เพื่อความสำเร็จอันเป็นเป้าประสงค์นั้นคือความผาสุกทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ดังนั้นในอิสลามจึงมีทั้งญิฮาดหรือการต่อสู้กับจิตใจของตนเอง ญิฮาดในด้านการศึกษา ญิฮาดในด้านการเผยแพร่อิสลาม ญิฮาดในด้านการอบรมเลี้ยงดู ญิฮาดในด้านการเขียนและเผยแพร่ความรู้ ญิฮาดในด้านการเมือง และในด้านอื่นๆ ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต⁶¹

ทั้งหลายทั้งปวงนั้น จะต้องไม่ออกไปจากบรรทัดฐานของความ เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ เพราะอิสลามคือธงนำแห่งความดี ทางนำ ความประเสริฐและสันติภาพ

⁶⁰ อิบน์ ตัยมียะฮฺ. *มััจญ์มูอฺ อัล-ฟะตาวา* (1:191-192)

⁶¹ ดู อิบน์ หะญัวร์. *ฟัตหุล บารีย์* (6:3)

การฆ่าผู้อื่นโดยมิชอบ

อิสลามเป็นศาสนาที่เอาโทษหนักในเรื่องของการหลั่งเลือดและ
คร่าชีวิตผู้อื่นโดยมิชอบ

อัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

(32:)

ความว่า ด้วยสาเหตุ(แห่งการฆ่ากันระหว่าง
มนุษย์ที่นำมาแต่ความตายนะ)ดังกล่าว เรา
(หมายถึงอัลลอฮ์)จึงได้กำหนดแก่ลูกหลาน
อิสราเอลว่า ผู้ใดที่ฆ่าชีวิตหนึ่งโดยมิชอบด้วย
เหตุของการคร่าชีวิตอื่น(คือคนผู้นั้นไม่ใช่
ฆาตกร) และไม่ใช่ด้วยเหตุของการก่อความ
เสียหายใดๆ บนหน้าแผ่นดิน นั้นเสมือนว่าเขาได้
ฆ่าผู้คนทั้งหมดแล้ว และผู้ใดที่ให้ชีวิต(แก่ผู้ใดผู้
หนึ่ง)นั้นเสมือนว่าเขาได้ให้ชีวิตแก่ผู้คนทั้งหมด
แล้ว (5:32)

ท่านอิบน์ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า อัครสาวกท่านหนึ่งของ
ท่านศาสนทูตได้อธิบายว่า ใครที่ฆ่าชีวิตหนึ่งที่อัลลอฮ์ห้ามไม่ให้ฆ่า ก็

เท่ากับเขาได้ฆ่าผู้คนที่ทั้งหมด ส่วนความหมายของการให้ชีวิตนั้น คือการไม่ฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ห้ามไม่ให้ฆ่า ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือไม่ใช่มุสลิม และนั่นคือการให้ชีวิตแก่มนุษย์ทั้งมวล⁶²

และพึงรู้ว่า การหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ต้องห้ามอย่างยิ่งในบัญญัติของอิสลาม จำเป็นต้องมีกระบวนการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนและต้องผ่านการพิพากษาและวินิจฉัยอย่างละเอียดให้ดีที่สุด โดยสรุปแล้วไม่อนุญาตให้ฆ่าผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม นอกจากว่าเขาเป็นฆาตกรหรือนักรบในสงครามเท่านั้น

อัลลอฮ์ยังได้ตรัสอีกว่า

(93 :

ความว่า และผู้ใดที่ฆ่าผู้ศรัทธาโดยเจตนา(และโดยมิชอบ) แน่نون ผลตอบแทนของเขาคือการทรมานในขุมนรกตลอดกาล และอัลลอฮ์ทรงพิโรธต่อเขา พระองค์สาปแช่งเขา และพระองค์เตรียมไว้สำหรับเขา ซึ่งการลงโทษที่ใหญ่หลวง (4:93)

⁶² อิบน์ กะซีรุ อัจจาก *อัล-มิกบาหุล มุหรีร* (หน้า 372)

ท่านอิบนุ อับบาส ได้มีความเห็นหนักแน่นในเรื่องนี้ว่า **ไม่มีการอภัยโทษจากอัลลอฮ์แก่ผู้ที่ฆ่าผู้ศรัทธาโดยเจตนา** เพราะเขาต้องได้รับการลงโทษในขุมนรกตลอดกาล ซึ่งสวนกับความเห็นของนักวิชาการคนอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่เห็นว่าประตู่แห่งการอภัยโทษจากอัลลอฮ์นั้นยังเปิดกว้างสำหรับเขาเสมอ⁶³

ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม อิสลามได้ห้ามการฆ่าผู้อื่นโดยมิชอบ เช่นเดียวกับที่ห้ามไม่ให้ฆ่ามุสลิม อิสลามยังได้ห้ามฆ่าผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภายใต้สนธิสัญญาหรือภายใต้การปกครองของรัฐอิสลามอีกด้วย และผู้ใดกระทำเช่นนั้น ถือว่าเขาได้ก่ออาชญากรรมอันร้ายแรงและใหญ่หลวงยิ่ง กระทั่งอัลลอฮ์ได้ปิดกั้นเขาจากการเข้าสวรรค์

ด้วยเหตุนี้ เพื่อเป็นการพิทักษ์ความมั่นคงและเสถียรภาพของสังคม และป้องกันการต่อสู้ทำหั่นและความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติมีแด่ท่าน)จึงได้มีวจนะว่า **"ผู้ใดฆ่ามุอฮัดหรือผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ในสัญญา (ในรายงานหนึ่งมีว่า ผู้ใดฆ่าคนหนึ่งคนใดในหมู่ชาวซิมมีเย์หรือผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐอิสลาม) แน่นนอน เขาจะไม่ได้สัมผัสกลิ่นของสวรรค์"**⁶⁴ "ผู้ใดที่ฆ่ามุอฮัดหรือผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ในสัญญา โดยมิชอบ แน่นนอน อัลลอฮ์จะทรงห้ามไม่ให้เขาได้เข้าสวรรค์"⁶⁵

⁶³ อิบนุ กะซีร์ อัจจาก *อัล-มิศบาหุล มุนีร์* (หน้า 315)

⁶⁴ อัล-บุคอรี (หมายเลข 3166)

⁶⁵ อับู ดาวูด (หมายเลข 2760), อัน-นะสอีย์ (8:24)

"มุฮอฮัด" หมายถึง ผู้ที่มีสัญญาสันติภาพระหว่างเรากับเขา ส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงในวาระของท่านศาสนทูตมักจะหมายถึงผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐอิสลาม และอาจจะรวมถึงผู้ปฏิเสธศรัทธาคนอื่นๆ ที่มีสนธิสัญญาหรือข้อตกลงไม่ทำสงครามในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง⁶⁶

⁶⁶ อิบน์ มินชूर. *ลิสานุล อะหรับ* (3:313)

อัลกุรอาน

แหล่งบังเกิดของสันติภาพ

ไม่เป็นการแปลกเลยหากเราทราบว่าธรรมเนียมของอิสลามคืออัลกุรอาน
นั้น ถูกประทานลงมาในคำคืน "อัล-ก้อดรุ" ที่มีลักษณะระบุไว้ใน
อัลกุรอานว่า

(5 :)

ความว่า คินั้นเปี่ยมด้วยความศานติ จนกระทั่งรุ่งอรุณ

(97:4)

นี่คือมหาคัมภีร์แห่งพระเจ้า คัมภีร์แห่งศาสนาอิสลาม อันเป็นแหล่งบังเกิดสันติภาพมากมาย นั่นคือ

- สันติภาพที่ปลอดจากความเท็จและอวิชาทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากอบายมุขและความผิดบาปทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากความอยุติธรรมและการละเมิดรุกรานทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากการกดขี่และการร่วมมือสมคบคิดมุ่งร้ายทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากความชั่วและความเลวร้ายทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากการตั้งภาคีและการอูตริทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากการปฏิเสธและการสับปลับทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากโรคภัยและทุกข์ภัยทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากการกระชิบกระชาบของมารร้ายและการล่อลวงของตั๊กตาล(ตัวโกลที่จะปรากฏขึ้นก่อนวันสิ้นโลก)
- สันติภาพที่ปลอดจากการทรมานในไฟนรกและที่พักอันเลวร้ายในปรโลก

ไม่เป็นที่สงสัยอีกว่า สันติภาพนั้นมีเส้นทางมากมายที่กำเนิดขึ้นจากการชี้นำของอัลกุรอาน ในกรอบที่ดำเนินโดยท่านศาสนทูต(ขอความสันติจากอัลลอฮฺจงมีแต่ท่าน) และปวงสาวกที่ได้รับความโปรดปรานรวมทั้งบรรดาผู้ติดตามพวกเขาจวบจนวันแห่งการตอบแทน นั่นคือ

เส้นทางที่เป็นต้นของการปฏิบัติจริงของมนุษย์ในการใช้ทางนำ
ของ อัลกุรอานแห่งพระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

(16-15 :)

ความว่า แท้จริงได้มายังพวกเจ้าจากอัลลอฮฺ ซึ่งแสง
สว่างและคัมภีร์ที่ชัดแจ้ง ที่อัลลอฮฺทรงใช้มันชี้ทางแก่
บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามความพอพระทัยของพระองค์ สู่
เส้นทางแห่งสันติภาพ และพระองค์ทรงนำพวกเขาออก
จากความมืดมนสู่แสงสว่างด้วยการอนุมัติของพระองค์
และพระองค์ทรงชี้ทางพวกเขาสู่เส้นทางที่เที่ยงตรง

(5:15-16)

นี่คือสันติภาพที่ศาสนานี้ได้กำหนดไว้ในทุกๆ ระบอบการดำเนิน
ชีวิตของมนุษย์ ...

- สันติภาพของปัจเจกชนและกลุ่มพวก
- สันติภาพของประเทศชาติและโลกทั้งมวล
- สันติภาพของสติปัญญาและจิตวิญญาณ
- สันติภาพของตัวตนและอวัยวะในร่างกาย

- สันติภาพของบ้านและครอบครัว
- สันติภาพของสังคมและประชาชาติ
- สันติภาพในการมีชีวิตและหลังความตาย
- สันติภาพในโลกนี้และโลกหน้า

เป็นสันติภาพที่แท้จริงที่มนุษยชาติไม่เคยพบและไม่มีความพบ นอกจากในศาสนาอิสลามนี้ สันติภาพที่ไม่มีผู้ใดสามารถซาบซึ้งถึง ข้อเท็จจริงของมันได้ นอกจากผู้คนที่เคยต้องลี้ภัยสงครามแห่งความ รุนแรงและหายนะที่เกิดจากความเชื่อและกฏบัญญัติในยุคอันป่าเถื่อนที่ ผังลึกลงอยู่ในชีวิต

แท้จริง ย่อมไม่เป็นวิสัยของสำนักที่ดีถ้าหากผู้ใดจะนำความ รุนแรงและการก่อการร้ายมาปะติดปะต่อหรือเชื่อมโยงกับศาสนาอิสลาม ที่ประกาศอย่างชัดเจนในคัมภีร์อัลกุรอานว่า ห้ามคร่าชีวิตมนุษย์นอกเสีย จากด้วยเหตุที่ถูกต้องชัดเจนตามหลักบัญญัติทางศาสนาและผ่าน กระบวนการตัดสินพิพากษา อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(151 :)

ความว่า และพวกเจ้าอย่าฆ่าชีวิตใดที่อัลลอฮ์ได้ห้ามไว้ เว้นแต่ด้วยความถูกต้อง(ด้วยเหตุที่อนุญาตให้กระทำ ได้) (6:151)

ด้วยเหตุนี้เหล่าอูละมาอฺ(ปราชญ์มุสลิม) จึงมีความเห็นว่า เป็น การต้องห้ามที่จะฆ่าผู้ใดก็ตามเพียงเพราะเขาไม่ใช่ผู้ศรัทธา เพราะไม่มี การบังคับในการนับถือศาสนาอิสลาม

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(256 :)

ความว่า **ไม่มีการบังคับในการนับถือศาสนา(อิสลาม)** (2:256)

บทลงโทษสำหรับผู้ทำลายสันติภาพ

เพื่อเป็นการตอกย้ำถึงการพิทักษ์สันติภาพ อิสลามได้กำหนด บทลงโทษสำหรับผู้ที่กระทำการใดๆ อันจะนำไปสู่การบั่นทอนสันติภาพ ในสังคมมนุษย์ อาทิเช่น บทลงโทษสำหรับผู้ก่อการทะเลาะวิวาท การลัก ขโมย การฆ่าผู้อื่น และการล่องละเมิดทางเพศ เป็นต้น

อิสลามยังกำหนดโทษอันหนักหน่วงกับอาชญากรผู้ก่อ ภัยอันตรายความวุ่นวาย และความไม่สงบสุขต่อชีวิต ทรัพย์สินและ เกียรติของมนุษย์ อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(33 :)

ความว่า **แท้จริงแล้ว ผลตอบแทนของบรรดาผู้ที่ก่อสร้างความกับอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ และพยายามสร้างความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน คือ(การลงโทษด้วย)การประหารชีวิต หรือตรึงด้วยไม้กางเขน หรือตัดมือตัดเท้าด้วยการสลับข้าง หรือเนรเทศออกจากแผ่นดิน (5:33)**

สุดท้ายนี้ จึงขอเชิญชวนทุกท่านไม่ว่าจะเป็นปัจเจกบุคคล องค์กรระดับชาติ หรือระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดานักวิชาการทั้งหลาย ขอให้ศึกษารายละเอียดของอิสลามอย่างถี่ถ้วนโดยอาศัยอัลกุรอานและคำสั่งสอนของท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติจงมีแด่ท่าน) โดยผ่านตำราการอธิบายของนักวิชาการอิสลาม ซึ่งเป็นที่ยอมรับ ไม่ใช่ศึกษาจากแหล่งข้อมูลที่บิดเบือนด้วยการแทรกซึมของพวกตะวันตกบางพวก รวมทั้งผู้ที่ไม่รู้จักจริงเกี่ยวกับอิสลาม เพราะแท้จริงอิสลามคือศาสนาที่สามารถสร้างสันติภาพและความปลอดภัยให้กับมนุษยทั้งมวล และเคยปักธงแห่งสันติภาพได้สำเร็จมาแล้วในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

ช่างน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง กับบรรดาผู้ที่ตัดสินปฏิเสธอิสลาม หรือแม้กระทั่งแสดงความเกลียดชัง โดยที่ไม่ได้ศึกษาและเข้าถึงแก่นแท้ของคำสอนอิสลามเสียก่อน ! ขออัลลอฮ์ทรงชี้ทางพวกเขาด้วยเถิด

ในขณะที่เดียวกัน เรามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเชิญชวนให้มีการสนทนาระหว่างศาสนาและการพูดคุยทางวิชาการเพื่อเป้าประสงค์อันงดงามด้วยวิธีการที่ดีที่สุด

**เราขอเชิญชวนให้ทุกคนน้อมรับอิสลามและความโปรดปราน
ของอัลลอฮ์อันเป็นหนทางแห่งสันติภาพที่แท้จริงโดยพร้อมเพรียงกัน**

อิสลามคือศาสนาเดียวที่ได้รับการพิทักษ์จากพระผู้เป็นเจ้าให้คง
อยู่โดยปลอดจากการบิดเบือนและการเปลี่ยนแปลง อัลกุรอานอันเป็น
คัมภีร์ที่ถูกประทานโดยอัลลอฮ์และได้รับการพิทักษ์รักษาจากพระองค์
ไม่ให้มีการแก้ไขขปลอมแปลงใดๆ ทั้งสิ้น อัลกุรอานที่มีอยู่ทุกวันนี้คือ
อัลกุรอานฉบับเดียวกันกับที่ถูกประทานลงมาให้ท่านศาสนทูตมุหัมมัด
(ขอความจำเริญและสันติมีแต่ท่าน) ตั้งแต่ 1,400 กว่าปีมาแล้ว เป็นมหา
คัมภีร์ที่บริสุทธิ์ ไม่มีการคละเคล้าปะปนด้วยอารมณ์ใฝ่ต่ำของมนุษย์ ไม่
มีความเท็จทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง ทว่าเป็นการประทานจากองค์
อภิบาลผู้ทรงปรีชาและทรงรอบรู้ยิ่ง

ขอได้สดับฟังและตอบรับคำเชิญชวนของอัลลอฮ์สู่สันติภาพที่
แท้จริงและครอบคลุม ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

(208 :)

ความว่า **โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเข้าอยู่ในความ
สันติโดยทั่วทั้งหมด และจงอย่าตามอย่างก้าวของ
ชัยฏอน แท้จริงมันคือศัตรูที่ชัดแจ้งของพวกเจ้า**

(2:208)

นี่คือคำเชิญชวนสู่สันติภาพอันเที่ยงแท้ มิใช่เช่นความเป็นจริงในปัจจุบันที่เจ็บปวดซึ่งกำลังเกิดขึ้นในทุกมุมของโลก อันเกิดจากแผนการร้ายของเหล่าผู้ปฏิเสธที่ต้องการให้สังคมโลก โดยเฉพาะประเทศอิสลามหรือสังคมอิสลาม ต้องอยู่ในภาวะก้ำกึ่งระหว่าง "ไม่ใช่สันติภาพ" และ "ไม่ใช่สงคราม"

โอ้อัลลอฮฺ ข้าพระองค์ได้ประกาศแล้ว ขอพระองค์ทรงเป็นสักขีด้วย ! โอ้อัลลอฮฺ ได้โปรดชี้ทางแก่พวกเรา และแก่หมู่พวกของเราทั้งหลาย เพราะโดยแท้แล้ว พวกเขานั้นไม่รู้จริง !

ในตอนท้ายนี้ ผู้เขียนใคร่สรุปว่าสันติภาพในอิสลามนั้น ถูกประทอนลงมาจากเอกองค์อัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจ มหาบริสุทธิ์ มหาศานติ ผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความปลอดภัย ผู้ทรงชี้แนะบุคคลที่ชวนชวยความโปรดปรานอันเป็นหนทางแห่งสันติภาพ พระองค์ได้แจ้งข่าวดีสำหรับบ่าวที่นอบน้อมและสวามิภักดิ์แต่ความเกรียงไกรของพระองค์ บรรดาศรัทธาชนที่ประกอบแต่คุณงามความดี มุ่งรักษาสันติภาพและเผยแพร่ความสงบสุข พวกเขาได้รับการตอบแทนจากอัลลอฮ์ด้วยสวนสวรรค์ดินแดนแห่งความสันติสุข ในวันที่พวกเขาได้พบกับพระองค์อย่างสันติ พวกเขาจะได้รับการเชิญชวนสู่สวรรค์ และใช้ชีวิตสงบสุขในวิมานนั้นอย่างนิรันดร์ ด้วยความโปรดปรานของพระองค์

การทักทายของพวกเขาในสวรรค์นั้นคือการกล่าวสลาม อันเป็นคำกล่าวแห่งความสันติ พวกเขาและเหล่าภรรยาจะพึงหลังบนเตียงภายใต้ร่มเงาอันแสนสบาย พวกเขาจะได้รับการบริการด้วยอาหารอันโอชะและทุกอย่างตามที่พวกเขาปรารถนา

"สลาม" อันเป็นคำรัสทักทายจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตา และพวกเขาจะวิงวอนว่า "มหาบริสุทธิ์เถิด พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเรา" การทักทายของพวกเขาคือการกล่าวสลาม และสุดท้ายพวกเขาจะวิงวอนต่ออัลลอฮ์ว่า "มวลการสวดดีเป็นอภิสิทธิ์แห่งอัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลจักรวาล"

(59 :)

ความว่า จงกล่าวเถิด บรรดาการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ และความศานติจงมีแต่ปวงป่าวของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงคัดเลือกแล้ว (สำนึกเถิดว่า) อัลลอฮ์นั้นดีกว่าหรือว่าสิ่งที่พวกเขาตั้งเป็นภาคี?

(27:59)